

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ

ΛΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 5, ΑΘΗΝΑ 105 56

ΤΗΛ. 32 50 378 - 32 11 149 ΦΑΞ: 32 13 667

E-mail: elia@ath.forthnet.gr

www.elia.org.gr

Η Διάπλασις των παιδων
Περίοδος Α'
1879-1893

Εκδότης: Ιω. Παπαδόπουλος

Έτος Α'	Τόμος Α'	1879	σ. 4 + 188
Έτος Β'	Τόμος Β'	1880	σ. 4 + 192
Έτος Γ'	Τόμος Γ'	1881	σ. 4 + 192
Έτος Δ'	Τόμος Δ'	1882	σ. 4 + 192
Έτος Ε'	Τόμος Ε'	1883	σ. 4 + 192
Έτος Στ'	Τόμος Στ'	1884	σ. 4 + 188
Έτος Ζ'	Τόμοι Ζ' - Η'	1885 Α + Β	σ. 4 + 192 + 4 + 188
Έτος Η'	Τόμοι Θ' - Ι'	1886 Α + Β	σ. 4 + 188 + 4 + 188
Έτος Θ'	Τόμοι ΙΑ' - ΙΒ'	1887 Α + Β	σ. 4 + 188 + 4 + 188
Έτος Ι'	Τόμοι ΙΓ' - ΙΔ'	1888 Α + Β	σ. 4 + 188 + 4 + 188
Έτος ΙΑ'	Τόμοι ΙΕ' - ΙΣτ'	1889 Α + Β	σ. 4 + 188 + 4 + 188
Έτος ΙΒ'	Τόμοι ΙΖ' - ΙΗ'	1890 Α + Β	σ. 4 + 188 + 4 + 188
Έτος ΙΓ'	Τόμοι ΙΘ' - Κ'	1891 Α + Β	σ. 4 + 188 + 4 + 188
Έτος ΙΔ'	Τόμοι ΚΑ' - ΚΒ'	1892 Α + Β	σ. 4 + 188 + 4 + 188
Έτος ΙΕ'	Τόμοι ΚΓ' - ΚΔ'	1893 Α + Β	σ. 4 + 188 + 4 + 160

Σύνολο: 4.600 σελίδες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΕΤΟΣ Α'

1879

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Ὁδὸς Ἑρμοῦ, 72, πρὸ τῆς Καπνικαρέας.

1879

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ «ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ».

«Η Διάπλασις τῶν παιδῶν» ἐπισκέφθη κατὰ τὸ πρῶτον αὐτῆς ἔτος ὑπὲρ τοὺς τρισχιλίους συνδρομητάς.

Ἡ σχετικῶς εὐρυτάτη αὐτῆ ἐξάπλωσις τοῦ περιοδικοῦ μας ὀφείλεται βεβαίως εἰς τὴν εὐγενῆ ἡμῶν ὑποστήριξιν καὶ εἰς τὴν πατρικὴν ἀντίληψιν τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας, ἐκδόντος τὴν γνωστὴν ἡμῖν ὑπὲρ «τῆς Διαπλάσεως» ἐγκύκλιον.

Ἡ τόσον ἐνθουσιώδης ὑποδοχὴ μας ἐπιτρέπει, νομιζόμεν, νὰ πιστεύωμεν ὅτι «ἡ Διάπλασις τῶν παιδῶν» ἐκρίθη παρ' ἡμῶν ἀνταξία καὶ τοῦ ὀνόματός της καὶ τοῦ προορισμοῦ της, ὥστε νὰ δύναται καὶ κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὰς δραστηρίας ἡμῶν ἐνεργείας ὑπὲρ εὐρύτερας ἔτι διαδόσεως αὐτῆς.

Ἐὰν τοιοῦτον εἶνε καὶ τὸ γενικὸν φρόνημα τῶν ἀναγνωστῶν μας, ὁ ἔπαινος βεβαίως ὀφείλεται κυρίως πρὸς τοὺς ἀφιλοκερδῶς καὶ τοσοῦτον ἐπιτυχῶς συνεργαζομένους μεθ' ἡμῶν εὐγενεῖς φίλους, πρὸς οὓς καὶ ἄλλοι ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἐπίσης λόγοι: καὶ περὶ τὴν παιδαγωγίαν ἐντριβεῖς πᾶν φιλοτιμῶς ὑπεσχέθησαν ἡμῖν νὰ προστεθῶσι κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος.

Μηδὸλως ἀγνοοῦντες ὅτι ἐκ τῆς πείρας πηγάζουσιν αἱ θαυμαστότεραι τελειότητες, ὑπισχνούμεθα ὅτι κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος λίαν ἐπαισθητῶς θέλομεν βελτιώσῃ τὸ περιοδικὸν μας ἐπὶ τὸ ἀποτελεσματικώτερον ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις, μῆτε μόχθων μῆτε δαπανῶν πρὸς τοῦτο φειδόμενοι.

Ἀποβλέποντες δὲ εἰς τὴν υιοθέτησιν «τῆς Διαπλάσεως τῶν παιδῶν» ὑπὸ πάσης ἑλληνικῆς οἰκογενείας κεκτημένης παιδᾶς καὶ κοράσια, θέλομεν διατηρήσῃ ἐσαεὶ ἀναύξητον τὴν τόσῳ ἐλαχίστην ἐτησίαν συνδρομὴν, ὥστε πάντες οἱ ἑλληνόπαιδες, εἴτε πλουσίων εἴτε πενήτων τυγχάνουσι τέκνα, νὰ δύνανται ν' ἀποκτήσωσιν αὐτήν, ἀποσκορακίζοντες συνάμα τὰ ὑποῦλα προσηλυτικὰ ὄργανα τῶν ἑτεροδόξων ἱεραποστόλων, δι' ὧν πρὸ πολλοῦ λυμαινόνται οὗτοι τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν.

Ἡ Διεύθυνσις

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελίς		Σελίς
Ἄδελφῆ (ἡ) τοῦ θειοῦ-Σωκράτη	169	Μήτηρ (ἡ) μου	68
Ἄετός (ὁ)	140	Μικρὰ (ἡ) μαύρη χύτρα (μῦθος)	88
Ἀηδῶν ἡ ἱερὸβράχυν	184	Μικρὸς (ὁ) παραγοποιός	74,91,106
Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας	121	Μικρὸς (ὁ) φιλόσοφος καὶ ὁ ἀνευ ἐλαίου φανός	166
Ἀλληγορία	184	Μικρὸς (ὁ) Φυῖδος	163
Ἀλληγογραφία	48,64,80,96,111,128,144	ΜΙΘΟΛΟΓΙΚΑ	
Ἀλώπηξ (ἡ)	60	Ἔστι (ἡ)	450
Ἀνδρίας καὶ ὁ κύων Μπαρτίμης	42	Κρόνος (ὁ)	402
Ἀνταπάντησις	31	Μοῖρα (ἡ)	88
Ἄραψ (ὁ) καὶ ἡ κάμηλος αὐτοῦ (μῦθος ἀραβικός)	123	Ῥέα (Κυβέλη)	416
Ἄργος μὴ μένε	162	Συναντήσεις . Α'—Ε'	7,23,39
Ἄρμονια (ἡ) τῆς φύσεως	66		52,70
Ἄσπασια (ἡ)	18	Νυκτικός (ὁ) σκόφος τῆς Λιλίνας μας	173
Βιβλιογραφία 47,64,79,95,111,143,159,176,187		Ὄρφανο (τὸ) ἀπὸ μητέρα	10
Βρυκολάκις (οἱ)	130	Ὄρφεύς	22
Γενναῖος (ὁ) Κριτοβουλός	115	Ὅχι καὶ πάλιν ὄχι	46
Δὲν δύνασαι νὰ τὸ ἐξέλτῃς	136	Παῖς πρὸς σύλληψιν τίγρεων	16
Δὲν οὐδὲ ὀφείλει νὰ ὀργίζεσθε	126	ΠΑΙΓΝΙΑΙΑ	
Δορκάς (ἡ)	43	Ἀποτελέσματα (τὰ)	62
Δόξο (οἱ) ἔχθροι	51	Δικηγόρος (ὁ)	15
Ἐγκύκλιος τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας	48	Δῶρα (τὰ) τοῦ τοφλοῦ	30
Ἐλέφας (ὁ)	27	Συλλαβαί (αἱ)	46
Ἐνα κοριτσάκι καὶ δύο κουνέλια	178	Περὲργος καταγωγὴ ὠραίωντινων πραγμάτων	138
Ἐπιστολὴ τῶν πτηνῶν	172	Προβλήματα καὶ ἐρωτήσεις	16,31,47,63,76,95,111,127,143,159,175,187
Ἐργάζου πρῶτον καὶ ἔπειτα παίζε	7	Πρόληψις περὶ τοῦ ἔλατος	12
Ἐργασία (ἡ) τῆς μικρᾶς Πηνελόπης	132	Πρὸς τοὺς μικροὺς μας συνδρομητάς	180
Ἐριδες ἐν τῷ ἀγρῷ	84	Πρὸς τοὺς φίλους «τῆς Διαπλ. τῶν παιδῶν»	6'
Ἐδουνοῖδητον παιδίον	56	Πτηνὰ (τὰ) καὶ τὸ χαρτονόμισμα	146
Ἡχώ (ἡ)	104	Ῥεῦμα καὶ μύλος	27
Θὰ τὸ ἐνθυμῶμαι	72	Σελήνη	171
Θησαυρός	10,27,46,62,78,94,110,126,142,159,176,186	Σκίουρος (ὁ)	92
Ἴππος (ὁ)	408	Σόλων (ὁ) καὶ τὸ μάθημα τῆς βοτανικῆς	154
Καγκαροῦ	77	Τοῖς φιλοστόργους γονεῦσι	2
Καθῆκον (τὸ) πρῶτον	82	Τυφλός (ὁ) γλόπτης	36
Καλὸν παράδειγμα	158	Τί εἶναι οἱ ἀδάμαντες;	50
Καλὸς καὶ κακὸς σπόρος	479	Τρία (τὰ) ἐγγνώμονα ζῷα (παραμύθιον)	139
Κάστανα (τὰ)	174	ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ	
Κάστορας (οἱ)	9	Ἀνάπαυσις	486
Κατακλυσμός (ὁ)	155	Διατήρησις τῶν ὀδόντων	76
Κοσμήματα (τὰ) τῆς Κορνητίας	3	Ἐνδόματα	158
Λέων (ὁ) καὶ ἡ Λιλίνα	124	Καθαριότης	58
Λερναία Ὑδρα	182	Μάσσησις τῶν τροφῶν	94
Λίρα (ἡ) καὶ τὸ δίλεπτον	55	Μὴ πίνε ὕδωρ κουρασμένος	142
Λύκος (ὁ) καὶ ὁ γάιδαρος (μῦθος)	30	Χρῆσις τῶν ὀπωρικῶν	110
Μάγος (ὁ) — Νηπιακὸν ἀνάγνωσμα	152	Φάντασμα (τὸ)	68
Μαρμάρινος (ὁ) σταυρός	118	Φίλοι (οἱ) τῆς Λιλίνας	4
Μεγαλόκαρδος (ὁ) Ἀνδρέας	98	Ἄσπ ἀνοικτή-Καρδία χρῆσις	14,26,34,58
		Ἐραία καὶ καλὴ	41

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

	σελ.		σελ.
*Ανθος και θύρα	178	*Απολοσθίν (τό) νόμισμα	56
*Ανθος (τό) Μαΐου	50	Κεκορμμένος (ό) θησαυρός	72
Βάτραχος, χελώνη και όφις (μύθος)	168	Σαγήνη (ή)	24
Γέλοιο (τό) — κλάμα	124	Σπειρών (ό) ζιζάνια	88
Γρηά (ή) με τό καλάμι	86	Τελώνης και Φαρισσατος	40
Δύο (ή) γαιεώνισσαις	3	Παραίσεις	43
Δύο (οι) πατέρες	8	Πάσα (τό) της όρφανής	34
*Ελένη (ή) και τό γατάκι	139	Παταλοσδα (ή) επάνω εις τό ρόδον	186
*Επιμελής (ό) Κίμων	153	Πουλάκι (τό)	100
*Ισχύς (ή) έν τη ένώσει	48	Προσώχη τυφλοσ	24
Λαγώς (ό)	181	Πτηνών (τό)	74
Μη πειράζεις τά ζώα	23	Σκλαδωμένο (τό) πουλί	165
Μικρός (ό) εργάτης	66	Τρελλή (ή) μάνα	82
Νανάρισμα της κοούκλας	129	Φεγγάρι (τό)	146
Όρφάνο (τό)	137	Φίλεργός (ή) κόρη	162
ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ		Χελιδόν (τό)	52
*Απιστοι (οι) άμπελοοργοι	104	Χελώνη, άκανθοχοίροι και σαβρα	122
		Ψευτοπόλεμοι (ό)	114

ΕΙΚΟΝΕΣ

	σελ.		σελ.
*Αδελφή (ή) του θειοσ-Σωκράτη	169	Μεγαλόκαρδοσ (ό) Άνδρίας	104
*Αιτός φύλαξ	141	Μήτηρ (ή) μου	69
*Αηδών ή έροθραύχην	185	Μικρόν (τό) κοράσιον και ή κοούκλα της	97
*Αλέξανδροσ ό Μέγασ	421	Μικρός (ό) εργάτης	60
*Αλώπηξ (ή)	3	Νανάρισμα της κοούκλας	129
*Ανθος (τό) του Μαΐου	49	Νώε (ό) προστερωτων θυσιών	157
Γεννατοσ (ό) Κριτόδοουλοσ	117	Οικογένεια σπιούραυν	93
Δημάρατοσ (ό) άκροάμενοσ του κούκου	53	*Όρφάνη (ή)	33
Δορκάσ (ή)	45	*Όρφάνο (τό)	137
*Ελέφασ (ό)	29	*Όρφειοσ	21
*Ένα κοριτσάκι και δύο κουνέλια	177	Παγίς προς σβλητην τίγρειν	46
*Επιμελής (ό) Κίμων	153	ΠΑΡΑΒΟΛΩΝ ΕΙΚΟΝΕΣ	
*Επιστολή των πτηνών	173	*Απιστοι (οι) άμπελοοργοι	104
*Εργασία (ή) της μικροσ Πηνελόπησ	133	*Απολοσθίν (τό) νόμισμα	57
*Εστία	154	Κεκορμμένος (ό) θησαυρός	73
*Ίπποσ (ό)	109	Σαγήνη (ή)	25
*Ισχύς (ή) έν τη ένώσει	17	Σπειρών (ό) ζιζάνια	89
Καγκαροσ	77	Τελώνης και Φαρισσατοσ	41
Καθηκύν (τό) πρώτον	85	*Ρέα (ή)	119
Κλέστορεσ (οι) οικιαδοοούντεσ	11	Σκλαδωμένο (τό) πουλί	165
Κλεβμένησ (ό) και ό Κέρβεροσ	149	Σοφία (ή)	145
Κοσμηματα (τά) της Ισοραφίασ	1	Τρελλή (ή) μάνα	81
Κρόνοσ (ό)	103	Τυφλόσ (ό) γλόπτης	37
Λαγώς (ό)	181	Φίλεργοι (οι) καρσιόδεσ	162
Λεργάει Τόρα	183	Όίλοι (οι) της Αλίνας	5
Λίτων (ό) και ή Αλίνα	125	Ψευτοπόλεμοι (ό)	113

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΑΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ

ΕΙΣ ΤΟ Α' { Συνήρομύ έτηρία : έν 1922 έτ. 2 Έν τετ' έτηρίασ εν 1 — άπο 1920 } άριθμοσ { άρρονοται από τοσ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100 }

ΛΟΥΝΗΣΙ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1922.

Τά κοσμηματα της Κοραφίασ

Τοις φιλοστόργοις γονευσιν.

Παρήγοιτε τοις τέκνοις ἡμῶν, φιλοστοργοὶ γονεῖς, τὸ περιοδικὸν τοῦτο φυλ- λάδιον, ἀπελόμεν βεβαίως τὰ προτάζομεν τὸ πρόγραμμα τοῦ ἡμετέρου σκοποῦ. Ἰδοὺ τοῦτο ἐν δυοῖν λέξεσιν: Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ: Αἰτέω δὲ τίτλις δίδει τὸν ὄρισμόν τοῦ ἐφ' ἡμῶν ἐπιδικωμένου σκοποῦ. Οὐδεὶς διαμαρτυρεῖται ὅτι ἐν τῇ ἐν- τοιαῖα τῶν λέξεων τούτων ἔγκειται τὸ μεγαλύτερον καὶ ἡ εὐημερία παντὸς ἔθνους. Ἐάν τις τοῦτο κατορθώσῃ, εὐηργέτησε τὸ γένος του, τὴν πατρίδα του, ἑαυτὸν.

Εὐδαίμονις ἴαν καὶ μικρὸν εἰς τοῦτο συντελέσωμεν! Τὴν πραγμάτων τῶν πόδων ἡμῶν θέλομεν ἐπιδικᾶσαι ἀκολουθοῦντες πιστῶς ἐκεῖνο τὸ σύστημα τῆς μεταδόσεως, ὅπερ εἰσθίτησαν ἡδὴ ἅπαντα τὰ τοιαύτου εἴ- δους Ἑυρωπαϊκὰ περιοδικὰ, ἰδίως δὲ τὰ Ἀγγλικά καὶ Γαλλικά, τὰ καὶ ἀποτελε- σματικώτατα κυκλοφοροῦντα καθ' ἅπασαν τὴν ἕρῃαν.

Ταῦτα ἔχοντες ὑπογραμμοὺς καὶ ἀκαμάτους, οὕτως εἰπῶν, συνεργάτας, θέλο- μεν παρέχει τοῖς μικροῖς ἡμῶν ἀναγκάσιαις, ἀμφοτέρων τῶν γενῶν, ἕλην ἡθι- κὴν καὶ διδακτικὴν, συγκεκριμένην μετὰ τὸ ε ρ π α ο ῦ, διότι ἡ ἐξέλιξις ἕλης καταλλήλου δὲν ἤθελε παρέχει τοσαύτην δυσκολίαν, ὅσην ἡ ἐξέλιξις τῆς γλώσ- σης καὶ τοῦ τρόπου, δι' ἣν κινεῖται τὸ ἐνδιαφέρον τῆς μικρῆς ηλικίας.

Συναρῶν δὲ εἰς τὸ ἔργον μας προσήλθοι ἐργασίαν τὰ τὸ γλαυροῦ καλάμου καὶ τῆς περῶσιμῆς τῶν διαβολῶν πολλῶν τῶν παρ' ἡμῶν λόγων, ἐφ' ἧ καὶ τῶς ἐγγυαροῦμεν.

Τοῦτο εἶναι τὸ πρόγραμμα, ὅπερ θὰ ἀκολουθήσωμεν, μὴ γαυόμενοι οὔτε κό- πων, οὔτε θεσιῶν μεγάλων, ὅπως καταστήσωμεν τὸ περιοδικὸν μας, τοῦ χρόνου προπύργος, ἐγδάμιλλον τῶν ἐδωπαίων κατὰ τὴν φιλοκαλίαν καὶ τὴν ἀποτε- λεσματικότητα.

«Ὅπως ἔθνος τι—λέγει ὁ ἐφημέριος Βίκτωρ Οὐγκώ—ἀπολαύσῃ εὐημερίας διαρ- κοῦς, δὲν ἀρκεῖ τὰ ἠθικοποιήσῃ ὁ λαὸς, πρέπει ἐν τῇ αἰῶνι τὰ ἐξοικωθῆσθαι αἱ κα- ταχρήσεις. Αἱ δὲ καταχρήσεις παρ' ἡμῶν δεστυγῶς ἀποτελεῖσι τὸ κέρειον χα- ρακτηριστικὸν τοῦ βίου μας. Ὅπως λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ταχύτερον γήσωμεν εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν, ἀνάγκη δύο ἀτραποὺς τὰ ἀκολουθήσωμεν, εἰς ἀντικείμενον ἕμωσ σημείου πρὸς τὸ αὐτὸ κέντρον καὶ σκοπὸν βελούχοιτες. Καὶ τὴν μὲν τῶν ἀτραπῶν τούτων θὰ διέλθωμεν διὰ τῆς ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, τὴν δ' ἑτέραν, ἥτις ἔσται ἡ μά- λλον δίσβατος, ὄξωσα βορβόρον καὶ κακοηθείας θὰ τὴν ἐκκαθαίρωμεν διὰ τῆς ΤΙΜΩΡΟΥ, ἐφημερίδος σχήματος μεγάλου ἐκδιδωσομένης ἐφ' ἡμῶν καὶ ταύτης ἐπίσης περιοδικῶς, καὶ φερομένης σημαίαν: τὴν τιμωρίαν τῆς κυκίας καὶ τὴν βράβευσιν τῆς ἀρετῆς. Πλείονα ἐν οἰκείῳ τόπῳ.

Φρονοῦντες δὲ σπουδαῖον κενὸν πληροῦμεν διὰ τῆς ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, καθέστον οὐδὲν τοιοῦτον περιοδικὸν ἐν Ἑλλάδι ἐκδίδεται.—δὲν λαμβάνομεν δ' ἐν' ἑσῆν τὴν ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, οὐδὲ τὰλλα συγγράμματα τοῦ κ. Καλαπο- θάκη, δίδει ταῦτα εἰσὶν ἀπηγορευμένα ὑπὸ τῆς ἐγρᾶς Σουλῶν καὶ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑπουργείου—φρονοῦντες λοιπὸν ὅτι σπουδαῖον κενὸν πληροῦμεν, ἐλαίωμεν ὅτι θὰ τόχωμεν τῆς γενναίας συνδρομῆς τῆς κοινωτίας, τῶν γονεῶν, τῆς νεότητος, τῶν διδασκάλων.

Οἱ ἐκδόται:

Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ὑδραῖος—Ν. ΣΗΓΑΙΟΥΡΟΥΛΟΣ, Κορίνθιος.

ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΟΡΝΗΛΙΑΣ.

Ἡ Κορνηλία ἦτο μίξ κυρία ῥωμαία, ἥ- τις ἔζη πρὸ τὸν τρίτον αἰῶνα πρὸ Χρι- στοῦ. Ἦτο θυγάτηρ τοῦ Σικιπιάνοιο, ὁ ὁ- ποῖος ἐπωνομασθῆ Ἀφρικανὸς ἐξ αἰτίας τῶν μεγάλων νικῶν, τὰς ὁποίας ἐνίκη- σεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν. Ἡ Κορνηλία ἦτο ἡ μήτηρ τῶν δύο Γράκχων, οἵτινες ἔγει- ναν καὶ εἰ δύο δῆμαρχοι τοῦ λαοῦ καὶ ἐ- δεξάσθησαν διὰ τὴν εὐγλωττίαν των καὶ διὰ τὸν ἴσθλον, μὲ τὸν ὅποιον ὑπερασπί- ζοντο τὰ δικαιώματα τοῦ λαοῦ.

Ἡ Κορνηλίη ἐφρόντισε νὰ ἀνεθρέψῃ μόνη τῆς τοὺς υἱοὺς τῆς καὶ θαυμάζεται πάντοτε διὰ τὰς ἀρετὰς τῆς καὶ διὰ τὴν εὐγενῆ χαρακτῆρά τῆς. Κάποιος βασι- λεὺς τῆς Λυδίας ἐζήτησε νὰ τὴν λά- θῃ γυναίκα, ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἐδέχθη, διό- τι ἐνόμισεν ἐνδοξότερον νὰ κληθῆται χή- ρα ῥωμαίου παρὰ σύζυγος βαρβάρου βα- σιλέως.

Ἡμέραν τινὰ ἐπισκέφθη τὴν Κορνη- λίαν κυρία τις ἐκ Καμπανίας καὶ εἶδειε πρὸς αὐτὴν μὲ μεγάλην ἀλχονεῖν τὰ κοσμήματά τῆς, τὰ ὅποια πραγματικῶς ἦσαν μεγάλως ἀξίας. Ἄμυ ἐτελείωσε τὴν ἐπίδειξιν ταύτην, παρεκάλεσε τὴν Κορνηλίαν νὰ τῆς δεῖξῃ καὶ αὐτὴ τὰ ἰδικά τῆς.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τὰ δύο τῆς τέχνη, ἐπιστρέψαντα ἀπὸ τὸ σχολεῖον, διηυθύνθησαν κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν μη- τέραν των, ἥτις ἦτο ἡ προσφιλεστέρη αὐ- τῶν σύντροφος. Ἡνοίξεν ἐκείνη τὴν θύραν καὶ, παρουσιάσασα αὐτοὺς πρὸς τὴν ζέ- νην κυρίαν, εἶπεν:

«Αὐτὰ εἶνε τὰ ἰδικά μου κοσμήματα καὶ τὰ στολίδια μου!»

Πᾶσα μήτηρ, πραγματικῶς, ἡ ὁποία ἔχει τέχνη φρόνημα, ὑπάκουα καὶ φι- λλόστοργα, δύναται νὰ κωχᾶται ὅτι ἔχει θησαυρὸν ἀνεκτίμητον διότι, ἐνὸσφ ἐκει- νὴ ἦνε νέα, τὰ τέχνηα τῆς εἶνε ἡ χαρὰ τῆς καὶ ἡ παρηγορία τῆς, ὅταν δὲ γη-

ρῶσῃ, ἐκεῖνα θὰ ἦναι ὁ στολισμὸς τῆς καὶ τὰ στολίδια τῆς. Τότε βεβαίως θὰ ἀξίξουν δι' αὐτὴν περισσότερον ἀπὸ τοὺς πολυτιμωτέρους ἀδάμαγτας καὶ ἀπὸ τὰ καλλίτερα ῥωμαϊνὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἐκλε- κτοτέρους μαργαρίτας.

Η ΔΥΟ ΓΕΙΤΩΝΙΣΣΑΙΣ.

Στ' Ἀπρίλι τὴν τριανταφυλλιά
Τὴν πολυσηλεμένη
Ποῦ μασχοβόλα κ' ἔλαμπε
Τὰ βόδα στολισμένη
Μὴ ἄλλη ἐφύτρωσε σμὰ
Ἄγριοτριανταφυλλιά.

Δὲν εἶχε αὐτὴ τὴν ἑμορφιά
Τῆς ἄλλης καὶ τὰ κάλλη
Τὰ βόδ' ἂν εἶχαν εὐωδιά
Τὴν εἶδε ἡ ἄλλη
Κι' ὅμως ἐπίστευε κ' αὐτὴ
Πὼς ἦτον κῆτι τί.

Γελοῦσε καὶ τῆς μέλισσαις
Ποῦ πέρασαν κοντὰ τῆς
Καὶ κῆπου, κῆπου ἐκδοῖζαν
Καὶ στὰ τριαντάφυλλά τῆς
Καὶ τᾶβαζε κ' ἡ κοπελλιά
Στ' ὀλόχρυστα μαλλιά.

Μὰ ἦλθ' ὁ κάρδος ποῦ ἡ ἀληθινὴ
Τριανταφυλλιά ἐμαράθη,
Καὶ τότε ἔμειν' ὄρφανὴ
Τὸ μῦθ τῆς ἐλάθη
Κανεὶς δὲ γύριζε νὰ εἶδῃ
Ἄν πέθανε ἡ ἔζη.

Οὔτε ξανάηλθ' ἡ μέλισσα
Νὰ τὴνε χαρῆσθῆ
Οὔτε ξανάηλθ' ἡ κοπελλιά
Ἄνθοῦς τῆς νὰ θερίσῃ,
Ἄποῦ εἶδ' ἡ χάρ: κ' εὐωδιά
Πὼς ἦτον δανεϊκά.

Ἔτσι περίφανα πολλοὶ
Σηκώνουσι τὸ κεφάλι
Γιατὶ ἔχουν ἄλλο στὸ πλευρὸ
Γιατὶ ἔχουν ἕνα κάλλη
Καὶ μένουσι ἴωτα μοναχὰ
Μὴ μῆρα οἱ φτωχοὶ!

K. ΕΞΕΝΟΣ.

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΛΙΑΙΝΑΣ.

Ἡμέραν τινά, καθ' ἣν ὁ ἥλιος ἦτο εὐ-
χάριστος, εἶχον ἐξέλθει ὁ Λυκοῦργος καὶ
ἡ Εὐανθία μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ των,
διὰ νὰ κάμουν ἓνα μικρὸν περιπάτου
πλησίον τῆς θαλάσσης. Ἐνῶ ἐβόδιζον
ἐπὶ τῆς προκυμαίας ἤκουσαν φωνὰς χα-
ρᾶς καὶ γέλωτος, οἱ ὅποιοι ἔπαυον καὶ
πάλιν ἤρχίζον.

Ὁ Λυκοῦργος, πολὺ περίεργος, ἔτεινε
τὸ οὖς του καὶ διέκρινεν ὅτι αἱ φωναὶ ἐ-
κεῖναι ἤρχοντο ἀπὸ τὸ ἄκρον τοῦ λιμέ-
νος, ἀπὸ ἓνα τόπον κρημνώδη. Περὶ ἑξ-
ῆς τότε τὴν κυρίαν Ἀντωνίαν, τὴν
παιδαγωγὸν, νὰ ὑπάρχουν πρὸς ἐκεῖνο τὸ
μέρος, διὰ νὰ ἴδουν τί συμβαίνει.

Ἄμα ἡ παιδαγωγὸς συγκιτάνευσεν,
ἀμέσως ἐκεῖνος προσπορεύθη τρέχων. Ὅ-
τε ἐπροχώρησεν ἄρκετά, εἰς διάστημα
ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἠδύνατο νὰ διακρίνη
τοὺς φωνάζοντας καὶ νὰ ἀκούσῃ τί λέ-
γουν, ἐσταμάτησεν, ἠκροάσθη μετὰ προ-
σοχῆς, καὶ κινήσας τὴν χεῖρα καὶ τὴν
κεφαλὴν του μετὰ τρόπον δηλοῦντα ὅτι
ἠννόησε τὰ συμβαίνοντα ἐκεῖ πέραν,
ἐστράφη βιαστικῶς πρὸς τὴν ἀδελφὴν
του καὶ τὴν κυρίαν Ἀντωνίαν καὶ ἐφώ-
ναξε, προσκαλῶν αὐτάς διὰ τῆς χειρός:

— Ἐλθετε! Τρέξατε γρηγορὰ! θὰ
τὴν φονεύσουν οἱ βέλκυσοι!

— Ποῖαν Λυκοῦργε; ἠρώτησε μετ' ἀ-
νοπομονησίης ἡ Εὐανθία.

— Τί ἀσπλαχνία! προσέθηκεν ἐκεῖ-
νος. Ἄγ! ἂν προφθάσωμεν, θὰ σωθῇ ἡ
δυστυχὴς!... Τρέξατε! ἀκολουθήτε μοι!

Καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ ἄλλην ἀπάντη-
σιν ἔφυγε τρέχων πρὸς τὸ μέρος ἐνθα διε-
πράττετο τὸ κκοῦργημα...

— Ἄς τρέξωμεν καὶ ἡμεῖς ὀλίγον, εἴ-
πεν ἡ Εὐανθία· καὶ τὸν ἠκολούθησαν καὶ
αἱ δύο μετὰ βῆμα ταχύ.

Ἄμα ἐπλησίασαν περισσότερο, περ-
τήρησαν ἐκεῖ μικρὰν 8 — 10 παιδάς, οἱ
ὅποιοι ἔτριπτον λίθους κάτωθεν ἑνὸς βρά-
χου, φθάνοντος μεχρι τῆς θαλάσσης, καὶ

ἤκουσαν μίαν λυπηρὰν φωνὴν ἐξερχομένην
ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ἐπὶ τέλους ὁ Λυκοῦργος ἔφθασεν.
Εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ μεγάλου καὶ
ἀποτόμου ἐκείνου βράχου καὶ πολὺ πλη-
σίον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης
ὑπῆρχε μίαν τρύπα, ἔχι βαθεῖα. Ἐντὸς
αὐτῆς τῆς τρύπας ἔτριπτον τοὺς λίθους
οἱ παῖδες ἐκεῖνοι. Ἐκαὶ μέσα εἶχε κκ-
ταφύγει μίαν ὄρκια λευκὴ γάτα. Αὐτὸ
τὸ ἀτυχὲς ζῶον ἐκτύπων οἱ κκοκνα-
τεθρακμμένοι ἐκεῖνοι παῖδες.

Δὲν ἠδύνατο νὰ φύγῃ. Ἐὰν ἐδοκίμαζε
νὰ πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν ἐροδεῖτο μή-
πως πνιγῇ. Νὰ σωθῇ πρὸς τὰ ἐπάνω;
Ἐγνώριζεν ὅτι βροχὴ ἐκ λίθων θὰ τὴν
κκτεκρήμνιζε νεκρὰν εἰς τὴν θάλασσαν.
Ἔμεινε λοιπὸν περιμένουσα ἐκεῖ μέσθ
τὸν θάνατον καὶ ἀτεινίζουσα μετὰ πικρα-
κλητικὸν βλέμμα πρὸς τοὺς βαρβάρους
δολοφόνους τῆς.

Ὁ Λυκοῦργος ἔφθασε καθ' ἣν στιγμὴν ἡ
Ἀνδρέας, εἰς ἓκ τῶν παιδῶν ἐκείνων, ἦτο
ἔτοιμος νὰ ξίψῃ ἓνα μέγαν λίθον.

— Σταθήτε, κύριε! ἐφώναζεν ὁ Λυ-
κοῦργος· ἂν τὴν εὖρη αὐτὴ ἢ τόσον με-
γάλη πέτρα θὰ τὴν φονεύσῃ. Μὴ, σὰς
παρκαλῶ, μὴ τὴν ῥίπτῃτε!

— Ἔχει δίκαιον ὁ κύριος, ἐφώναζεν
εἰς ἄλλος παῖς, ὁ ὅποιος ἐκ τῆς φυσιο-
γνωμίας του ἐφαίνετο ὅτι εἶχε θηριώδη
ψυχὴν. Ἡ καλλιτέκκ δικακεδάκας εἶνε
νὰ μὴ τὴν φονεύσωμεν ἀμέσως, ἀλλὰ νὰ
τὴν πληγῶνωμεν μετὰ μικροτέρους λίθους,
ἕως ὅτου νὰ φορήσῃ ἀπὸ τοὺς πόρους.
Δὲν ἠξέουεις ἐσὺ νὰ δικακεδάκῃς, καθὼς
βλέπω.

Καὶ ἀμέσως, ὁ κκοκνατεθρακμμένος
αὗτος παῖς σκύπτει, λαμβάνει μίαν πέ-
τραν ὡς ἐν κκερδίον μικρὰν καὶ, σημα-
δεύσας, τὴν ῥίπτει κατὰ τῆς ἀθῶας γαλῆς.

— Νῆ! λέγει, αὐτὴ ἢ πέτρα εἶνε
κκλή. Πικρατήρησον πῶς σημακεδούου...

Σπαραξέκκερδοιοι θρηνοὶ τοῦ ἀτυχῶς
ζῶου συνεκίνησαν μεχρι δακρυῶν τὸν
κκλὸν Λυκοῦργον. Ἡ δὲ Εὐανθία καὶ ἡ

Οἱ φίλοι τῆς Λιαίνας.

κυρία Ἀντωνία ἀκούσασα τὰς ἀπελι-
στικὰς καὶ θλιβερωτάτας ἐκείνας φωνὰς
ἔτρεξαν πολὺ ταχέως καὶ ἔφθασαν, καθ'
ἣν στιγμὴν ἡ δυστυχὴς γάτα ἔπεσεν εἰς
τὴν θάλασσαν ἡμιθανής. Εἶχε πληγωθῇ
εἰς τὸν ἀριστερὸν ἐμπροσθινὸν πόδα.

— Εὐγε! Ἐκνάσῃ, εὐγε! ἐφώναζον
ὅλοι οἱ ἀσπλαγχοὶ παῖδες, καγγάζοντες.
Μόνον ὁ Ἀνδρέας δὲν ἐγέλασεν. Εἶχεν
εὐγενῆ καρδίαν ἐκεῖνος, καὶ ἐλυπεῖτο
βλέπων τὸ ἀτυχὲς ζῶον βασανιζόμενον
τόσον βαρβάρως· διὰ τοῦτο εἶχε σηκώσει

τὸν μέγαν ἐκεῖνον λίθον, ἐπειδὴ ἐπρό-
τῖμα νὰ φονεύσῃ τὴν γάταν παρευθὺς
δι' ἐνὸς κτυπήματος, παρὰ νὰ τὴν ἀ-
φήσῃ νὰ βραχνίζηται.

— Δὲν δυνάμεθα νὰ τὴν σώσωμεν,
Λυκοῦργε; εἶπεν ἡ Εὐκνήθις, ἣτις ἦτο
κάτωχος ἀπὸ τὴν συγγίνην.

— Ἄν μὲ ἀφῖεν ἡ κυρία Ἀντωνία
νὰ ἐκδυθῶ καὶ νὰ πέσω εἰς τὴν θάλασ-
σαν, εὐκόλως ἠδυνάμην νὰ τὴν συλλάβω,
κολυμβῶν.

— Αὐτὸ δὲν γίνεται, Λυκοῦργέ μου,
εἶπεν ἡ κυρία Ἀντωνία. Μήπως τάχα
δὲν πίπτῃ εἰς τὴν θάλασσαν εἰς ἓκ τού-
των τῶν παιδῶν, ἂν τὸν πληρώσωμεν;
Ἐγὼ ἔχω ὀλίγα λεπτά μαζί μου.

Ἄνδρέας, ὁ ὁποῖος εὐρίσκατο ἐκεῖ
πλησίον καὶ ἤκουσε τὸν διάλογον τού-
τον, εἶπεν:

Ἐγὼ τὴν συλλαμβάνω· εἰπέτε ὅμως
εἰς τοὺς ἄλλους παῖδας νὰ μὲ ἀφήσουν.

Τότε ὁ Λυκοῦργος, ὁ ὁποῖος ἦτο γεν-
ναῖον παιδίον, ἐπροχώρησεν ὀλίγον καὶ
εἶπε:

— Δικτὶ, κύριοι, βραχνίζετα τοιαυ-
τοτρόπως τὸ ἀθῶον αὐτὸ ζῶον;

— Ὄ! πολὺ ἀθῶον εἶνε τὰ καυμέ-
νο! εἶπεν εἰς παῖς εἰρωνικῶς. Ὅταν ἔ-
τρωγε τὸν κερτὲ ἀπὸ τὸ πιάτο!...

— Ἄς ἐπροσέχατε, κύριοι. Τὸ λάθος
εἶνε ἰδικόν σας. Ἡ γάτα εἶνε ἄλογον
ζῶον, καὶ δὲν δύναται νὰ κρίνῃ ποῖον
εἶνε καλὸν καὶ ποῖον κακόν. Καθὼς πο-
νεῖς ὅμως σὺ ἂν κτυπήθῃς, ὁμοίως πο-
νεῖ καὶ ἐκεῖνη. Μὴ τὴν κτυπάτε λοι-
πόν; Τί θὰ ὠφελήθῃτε ἂν τὴν φονεύ-
σητε. Ἀφήσατέ τὴν, σας παρακαλῶ, νὰ
τὴν πάρω ἐγὼ εἰς τὴν οἰκίαν μας.

— Ὄ! ὦ! καλὸς ῥήτωρ εἶσαι! μὲς
ἐπεισας! Ἐὖγε! Δυστυχῶς ὅμως δὲν ὑ-
πελόγησας ὅτι ἡμεῖς ἐκοπιᾶσμεν πολὺ
ἕως ὅτου τὴν συλλάβωμεν καὶ τὴν φέ-
ρωμεν ἐδῶ. Μήπως ἐνόμισας, ὅτι τὴν ἐ-
φέρμεν διὰ νὰ λάβωμεν τὴν εὐχαρίστη-
σιν νὰ τὴν προσφέρωμεν εἰς σας; Ὄ!
μὴ τὸ πιστεύῃς τοῦτο. Ἡμεῖς ἤλθομεν

νὰ διασκεδάσωμεν λιθοβολοῦντες αὐτὴν,
καὶ ὅταν ἀποφοβίζομεν νὰ διασκεδάσω-
μεν δὲν μετανοοῦμεν τόσο εὐκόλως.

— Τί σκληροὶ παῖδες! εἶπεν ἡ Εὐ-
κνήθις ἀγανακτήσασα. Τί ἀσπλαχνία!·
νὰ διασκεδάζου βραχνίζοντες ἐν ζῶον.
Δικτὶ, κυρία Ἀντωνία, εἶνε τόσο ἀναί-
σθητοι;...

— Νά τὴν! νά τὴν! κτυπάτε τὴν!
ἐφώναξαν ὅλοι ὁμοῦ, ἅμα ἡ γάτα ἀνε-
φάνη εἰς τὴν ἐπιπέδου τῆς θάλασσης
καὶ ἤρρησε νὰ κολυμβῇ.

Ἄνδρέας ἀπηλπίσθη νὰ τὴν σώ-
σῃ, ὅτε ἡ Εὐκνήθις τῷ ὑπεθυμίσειεν ὅτι
εἶχον εἰς τὴν τσέπη τῶν ἀπὸ ἐν φράγ-
κων, καὶ ἠδύνατο δι' αὐτῶν νὰ τὴν ἐ-
ξαγοράσῃ.

Τὰ εὐσπλαχνικὰ παιδιὰ!... Ὅταν ὁ
πατήρ τῶν ἀνεχώρει διὰ τὴν Σύρον τοῖς
εἶχε δώσει ἀπὸ ἐν φράγκων. Τὰ δύο αὐ-
τὰ φράγκα εἶχον ἀποφασίσει νὰ μὴ τὰ
ἐξαδεύσῃ, διότι ἦσαν πολὺ γυαλιτε-
ρά. Τώρα ὅμως μετέβηκεν τὴν ἀπόφα-
σίν τῶν, διὰ νὰ σώσῃ τὰ ἀτυχῆ ζῶον.
Ἐὐγενεῖς καρδίαι!

— Σὰς δίδω, κύριοι, ἐν φράγκων νὰ
τὸ μοιρασθῆτε, ἂν μαι παραδώσῃτε τὴν
γάταν.

— Δὲν δεχόμεθα! κτυπάτε! κτυ-
πάτε, κιδιά!

— Σὰς δίδομεν δύο φράγκα, ἐφώνα-
ξεν ἡ Εὐκνήθις, θυσιάζουσα καὶ τὸ ἰδι-
κόν της.

— Εἶνε ὀλίγα, ἐφώναξεν ὁ πλεόν κα-
τεργάτης.

— Προσφέρω καὶ ἐγὼ 60 λεπτά, τὰ
ὁποῖα ἔχω μαζί μου, εἶπεν ἡ κυρία Ἀν-
τωνία. Δὲν ἔχομεν ἄλλὰ πλεόν.

— Ἄς ἦνε πολὺ εὐθηνά ὅμως τὴν
ἀγοράζετε.

Ἄνδρέας ἀμέσως ἐξεδύθη, ἔπεσεν
εἰς τὴν θάλασσαν, συνέλαβε τὴν γάταν,
ἔπειτα ἐξῆλθε καὶ τὴν ἔθεσεν εἰς τὴν
ποδῆν τῆς Εὐκνήθας, ἐνῶ ὁ Λυκοῦργος
παρέδιδε τὰ χρήματα εἰς τὸν Θανάστην.
Ἄμα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν ἔ-

δειξαν τὴν γάταν εἰς τὴν μητέρα τῶν,
καὶ ἐδιηγῆθησαν τὴν ἱστορίαν της εἰς
ὅλους, ὅσοι τοὺς ἐπεσκέφθησαν ἐκεῖνον
τὴν ἡμέραν. Ἐλαβον πολλοὺς ἐπαίνους
καὶ ἐρημίστησαν εἰς ὅλην τὴν πόλιν ὡς
εὐσπλαχνικὰ παιδιὰ, καὶ ἠγαπῶντο παρ'
ὅλων.

Ἦτο, πραγματικῶς, μία πολὺ ὠρσία
γάτα, καὶ ποτὲ δὲν ἐζήτησε νὰ τοὺς
ἀγκάσῃ ἢ νὰ τοὺς ζυγανίσῃ ὅταν τῆς
ἔδενον τὸν σπαρμένον πόδα, διὰ νὰ θε-
ραπευθῇ.

Τὴν ὀνόμασαν Αἰλίνην, καὶ ὕστερον
ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἔτρεχεν ἀμέσως ἅμα
ἤκουε τὸ ὄνομά της, καὶ ἔκκινε πάντα
τρόπον διὰ νὰ δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην
της πρὸς τοὺς φίλους της.

— Ἐλυπήθης ποτὲ διότι ἐδώσαμεν
τὰ φράγκα μας διὰ τὴν Αἰλίνην; εἶπε
μῖαν ἡμέραν ἡ Εὐκνήθις πρὸς τὸν ἀδελ-
φόν της.

— Ὅχι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν ὁ
Λυκοῦργος, ἀλλ' εἴμαι μάλιστα εὐτυχῆς,
διότι ἡ μητέρα ἐπῆνεσε τὴν πράξιν μας
ταύτην. Προχθὲς μοι ἔλεγεν, ὅτι ἐκμά-
μεν πολὺ καλὰ, καὶ ὅτι πρέπει πάντοτε
νὰ φροντίζομεν νὰ ἐλευθερώνομεν τὰ
ζῶα ἀπὸ ἀνωφελεῖς βραχνούς καὶ ὅταν
ἀκῆμη ἤθελε μὲς κοστίζει τοῦτο εἴτε
κόπον, εἴτε χρήματα· διότι ὅλα τὰ ζῶα
πανοῦν καθὼς καὶ ἡμεῖς, ἐὰν μὲς βραχ-
νίζου ἄλλοι.

ΕΡΓΑΖΟΥ ΠΡΩΤΟΝ ΚΑΙ ΕΠΕΙΤΑ ΠΑΙΖΕ.

Ἀνθρωπὸς τις, ὁ ὁποῖος τώρα εἶνε
πολὺ πλούσιος ἦτο πτωχότατος ὅταν ἦτο
παιδίον. Μῖαν ἡμέραν τὸν ἠρώτησαν πῶς
ἀπέκτησε τόσα πλούτη καὶ ἐκεῖνος ἀ-
πήνησεν, ὅτι ὁ πατήρ μου μὲ ἔμαθε νὰ
μὴ παίζω ποτὲ πρὶν τελειῶναι τὰς κα-
θημερινὰς μου ἐργασίας, καὶ νὰ μὴ ἐξο-
δεύω χρήματα πρὶν κερδίσω αὐτὰ μόνος
μου. Ἐὰν καμμίαν ἡμέραν εἶχον μόνον
ἡμισεῖς ὥρας ἐργασίαν νὰ κάμω, ἔπρε-

πε νὰ τελειώσω αὐτὴν κατὰ πρῶτον,
καὶ ἐντὸς ἡμισείας ὥρας, καὶ ὕστερον μοι
ἐπετρέπετο νὰ παίζω. Τοιοῦτοτρόπως
πολὺ ταχέως ἀπέκτησα τὴν συνήθειαν
νὰ κάμω ὅλα εἰς τὸν καιρὸν τῶν, καὶ
τοῦτο μετ' ὀλίγον τὸ ἔκαμα μὲ μεγάλ-
ην εὐκολίαν. Εἰς ταύτην λοιπὸν τὴν συ-
νήθειαν ὀφείλω σήμερον τὴν εὐτυχίαν
μου.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ Α.

Σὲ εἶδον πολλάκις, μικρὴ μου ἀναγνώ-
στα, σὲ εἶδον νὰ σταματᾷς διερχόμενος
πρὸ τοῦ λαμπροῦ ἐκεῖνου κτιρίου τὸ ὁποῖον
Ἀκαδημικὴ καλεῖται, σὲ εἶδον νὰ σταμα-
τᾷς καὶ νὰ θυμύλλῃς τὰ ὠραία κοσμή-
ματα αὐτῆς, τὸ χρυσοῦν ἐνδυμά της, τὰ
λευκὰ μάρμαρά της. Εἶδον τὸν ὀφθαλ-
μόν σου μετ' ἀπορίας ἀτενίζοντα πρὸς
τὸ τριγωνικὸν ἐκεῖνο ἀνοιγμα, τὸ κειμε-
νον ἀμέσως ἐπάνω ἀπὸ τοὺς εὐμελεῖς
στύλους τοῦ κτιρίου καὶ ἐκπλησσομένου
πρὸ τοῦ ἀκατανόητου εἰς σὲ τῶν ἐκεῖ
ἐπάνω συμβαινόντων. Τί θέλουσιν ἐκεῖ
ὑψηλά τὰ ἀνθρωπόμορφα ἐκεῖνα μάρ-
μαρα; ἐσκέφθης πολλάκις· τίνες οἱ ἐκεῖ
ἐν συνκνερῶ, οὕτως εἶπεν, συνελθόν-
τες γυμνοὶ ἐκεῖνοι, καὶ τίς ὁ ὅλος τῆς συ-
ναθροίσεως σκοπός; Ποσάκις δὲν σὲ συνή-
τησα ἀδημονοῦντα καὶ λυπούμενον, διότι
δὲν κατάρθωσας νὰ ἐνοήσῃς, ἴσως ποτὲ,
τὴν σχέσιν αὐτῶν ὅλων τῶν ἀλλοκότων
εἰς σὲ προσώπων;

Παρὰ τῆς παιδαγωγοῦ σου πολλὰ ὀλί-
γα δύνασαι νὰ ἀκούσῃς δι' αὐτὰ τὰ πα-
ράξενα ὄντα, τὰ ἐπιμένοντα νὰ εὐρίσκων-
ται εἰς τὴν αὐτὴν πάντοτε θέσιν ἀκίνη-
τα· ἴσως παρὰ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός
σου ἤκουσας τὰ ὀνόματα πολλάκις τὰ
ἀνήκοντα εἰς ἕκαστον τούτων, ἀλλὰ καὶ
πάλιν πρὸς τελείαν κατὰληψιν τῶν συμ-
βαιόντων καὶ ἀκριβῆ γνώσιν ἐνὸς ἐκά-
στου τῶν προσώπων, ἀπαιτοῦνται πολ-
λὰ ἄλλα πράγματα, τόσα πολλὰ, ὥστε

δὲν ἔχουσιν οἱ γονεῖς σου τὸν κατάλληλον χρόνον πάντοτε νὰ σοὶ ἀναπτύσσωσι θεόντως αὐτά. Εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα καταλληλότεροι νὰ μᾶς ὀδηγῶσιν εἶνε, ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι καταγίνονται ἰδίως εἰς ταῦτα, τῶν ὁποίων ἔργον ἀποκλειστικὸν εἶνε νὰ ἐνσχολῶνται εἰς ταῦτα καὶ ἐξετάζωσιν ἀκριβῶς αὐτά, ὡς ἐκ τούτου δὲ καὶ εἰδικοὶ καλοῦνται.

Πρᾶξ τοιούτων λοιπὸν ὠφελούμενος καὶ ἐγώ, καὶ τὰ βιβλία των ἀναγινώσκων, ἀγαπῶν δὲ πολὺ νὰ μεταδίδω τὰς τοιαύτας γνώσεις, μάλιστα εἰς τοὺς τῆς ἡλικίας σου, ἐπιχειρῶ νὰ σοὶ ἐξηγήσω ὅλα τὰ συντείνοντα εἰς κατανόησιν περὶ τῶν σῶν, οἷα ἡ τῆς Ἀκκαδημίας. Διότι μοι φέρεται ὅτι εἶνε πολὺ λυπηρὸν νὰ μὴ γνωρίζομεν πράγματα εἰς τὸ ἔθνος μας, εἰς τὴν ἱστορίαν μὲς ἀνήκοντα, καὶ νὰ μὴ δεικνύομεν ἐνδικερόν ὑπὲρ τῆς ἐξετάσεως ἀντικειμένου, διὰ τὰ ὁποῖα οἱ ξένοι κατατρίβουσιν ὀλοκλήρως τὴν ζωὴν των.

Δὲν θὰ παραξενευθῆς βεβαίως ὅταν μάθῃς ὅτι διὰ νὰ ἐξηγησώμεν αὐτὰ τὰ ἀντικείμενα, ἔχομεν ἀνάγκη ὀλοκλήρου κλάδου ἐπιστήμης! Μὴ ἐκπλήσσω ποσῶς πρὸ τοῦ ὀνόματος τῆς ἐπιστήμης, εἶνε τόσον εὐμενῆς καὶ πρεῖξ καὶ τόσον προσηνῆς, ὥστε θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ πλησιάζωμεν αὐτῇ, νὰ συναντηθῶμεν μετ' αὐτῆς, πάντοτε βεβαίως μετὰ τοῦ μέτρου τοῦ προσήκοντος εἰς τὴν ἡλικίαν σου. Αὐτὴ ἐπιθυμεῖ πάντοτε τοὺς πάντας νὰ ἔχῃ φίλους· ἐπὶ τούτου βασιζόμενος καὶ σὺ θὰ μὲ ἀκολουθήσῃς εἰς τὴν ἐπίσκεψιν ἐνὸς λίαν μικροῦ μέρους τοῦ ἀχανοῦς καὶ λαμπροῦ αὐτῆς κήπου.

Βλέπεις ἐκεῖ κάτω μίαν μεγάλην ἐπιγραφὴν; Ἀνάγνωθι, ἀνάγνωθι.—Μυθολογία.—Ἄ! εἶνε τὸ τμήμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπισκεφθῶμεν. Πόσα παρὰ ὁδοῦ μᾶς περιμένουσιν ἐκεῖ μέσα! Προσεξάτε, μὴ ἐγγίστητε τὰ δένδρα! Βλέπεις πῶς τινὰ τούτων ὡς ἄνθρωποι κίπτουσι; κρύπτουσιν ἀνθρωπίνους μορφὰς ἀληθῶς. Βλέπεις τὰς νεφέλας τὰς μέχρις ἡμῶν καταβι-

νούσας; κρύπτουσιν ὑπεράνθρωπα ὄντα· θὰ ἀνχαλασθῶμεν καὶ ἡμεῖς, νὰ διεισδύσωμεν εἰς τὰς νεφέλας ἐκεῖνας, ἕνα πλησιάζωμεν τὰ ὄντα ἐκεῖνα. Ἄλλὰ βρέχει, βρέχει... Ἄ! χρυσὴ βροχὴ, βλέπεις, χρυσὴ βροχὴ! Ἐν πρὸς ἕν περυσιάζοντι εἰς ἡμᾶς τὰ θεαματικά του μέρους τούτου. Καὶ πόσα ἀκόμη θὰ ἴδωμεν, πόσας μεταμορφώσεις, πόσα παρὰ ὁδοῦ ὄντων καὶ ἀκατάληπτα.

Πρόσεχε λοιπὸν, καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι θὰ συναντήσωμεν ἐνταῦθα, εἰς τὴν μυθολογίαν καὶ τὰ μαρμαίρινα ἐκεῖνα ὄντα τῆς Ἀκκαδημίας, θὰ σχετισθῶμεν μετ' αὐτῶν ζώντων, καὶ θὰ μάθωμεν τί ζητοῦσιν ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας τὰ μαρμαίρινα ὁμοιώματα αὐτῶν, διὰ τί εὐρίσκονται ἐπ' αὐτῶν εἰς τὸ τριγωνικὸν ἐκεῖνο ἀνοιγμ., τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς τέχνης καλεῖται ἀίωμα.

Εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ κήπου τῆς ἐπιστήμης εἰδομεν τὴν μυθολογίαν τεταγμένην. Ταύτην ἔχοντες ὀδηγὸν δυνάμεθα νὰ γνωρίσωμεν πάντα τὰ περὶ αὐτῆν, αὕτη καὶ μόνη δύναται νὰ μᾶς εἰσαγάγῃ ἐκεῖ ὅπου ζητοῦμεν. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ γνωρίσῃς καὶ σὺ, μισρὸ ἀναγνώστη, τὴν ὀδηγὸν ταύτην, ἀνάγκη νὰ οἰκισθῇς πρὸς αὐτὴν ἀρκούντως. Εὐθὺς μετ' ὀλίγον ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ σοὶ πᾶρξω τὴν μετ' αὐτῆς συνάντησιν, εὐθὺς μετ' ὀλίγον θὰ γνωρίσῃς αὐτὴν, διότι τῶρα μὴ ἔχων τὸν κατάλληλον χρόνον ἐὰν πρὸς στιγμὴν. I. X. ΑΡΑΓΑΤΗΣ.

ΟΙ ΔΥΟ ΠΑΙΔΕΣ.

Ῥάβδον γέρων τις ἐκράτει,
βαίνων μετὰ προσοχῆς,
Ἄλλ' ἐνφ' ἐπιρπάτει
Ἐπεσεν ὁ διατυχῆς.

Δύο παῖδες ἐντυχόντες
καὶ τὸ γεγονός ἰδόντες
Ἐδαίε καθέ τις ἄλλοις
Διαθέσεις τῆς καρδίας.

Ἦρχισεν ὁ εἰς, ἀστειῶν
θεωρήσας τὴν αἰτίαν,
Νὰ γελᾷ καὶ νὰ καγχάζῃ
Κ' ἐκ τοῦ γέλωτος νὰ ἀκάζῃ

Ὁ δὲ ἄλλος μὴ γελᾶσας
Ἄλλ' ἀπίστος πλησιάζας
Ἔσπευσε νὰ τὸν σηκώσῃ
καὶ βοήθειαν νὰ δώσῃ.

Παῖδες, τίνα ἐξ αὐτῶν
θεωρεῖτ' ἐπαινετὸν;

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

ΟΙ ΚΑΣΤΟΡΕΣ.

Εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν ἐντὸς τῶν ὄρεων καὶ πλησίον τῶν ποταμῶν ζῶσι κάστορες ἐν ἀφθονίᾳ. Τὰ ζῶα ταῦτα εἶνε ἀξιοπερίεργα διὰ τὴν εὐφυίαν μὲ τὴν ὁποῖαν κτίζουσιν τὰς φωλεὰς των.

Συναθροίζονται 200—300 κάστορες, εὐρίσκουν μίαν λίμνην, ἔχι βαθεῖαν, καὶ μέσα εἰς αὐτὴν κτίζουσιν τὰς καλύβας των. Ἐὰν ὅμως δὲν εὕρουν λίμνην, ἐπειδὴ εὐχαριστοῦνται νὰ κατοικῶσι πλησίον τοῦ ὕδατος, κατασκευάζουσιν τοιαύτην μόνον των.

Φράσσουσιν ἕνα παραπόταμον, πολὺ ῥηχόν, μὲ τοῖχον, ἀπὸ τῆς μιάς ὀχθῆς μέχρι τῆς ἄλλης· τὸν τοῖχον τοῦτον κατασκευάζουσιν στήνοντες ἐντὸς τῆς ἄμμου δύο ἢ τρεῖς σειρὰς παλουκιῶν, τὴν μίαν ἐπισθεν τῆς ἄλλης.

Τοιοῦτοτρόπως τὸ ὕδωρ, ἐμποδιζόμενον ἀπὸ τοῦ νὰ ῥέῃ, ξεχειλίζει εἰς τὴν πεδιάδα καὶ οὕτω σχηματίζεται λίμνη. Διὰ νὰ κατασθῶσιν ὅμως τοῦτο ἐργάζονται μὲ τὴν καρδίαν τους ὅλοι οἱ κάστορες.

Μερικοὶ κόπτουν μικρὰ δένδρα, χωρίζουσιν τοὺς κλάδους ἀπὸ τὸν κορμὸν, σχίζουσιν τὸν κορμὸν εἰς πολλὰ κομμάτια καὶ πρὸς ἀποφυγὴν κόπου, ῥίπτουσιν ὅλα αὐτὰ τὰ ξύλα ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, ὃ ὁποῖος τὰ φέρει ἴσα ἴσα εἰς τὸ μέρος ὅπου κτίσεται ὁ φραγμὸς.

Ἐκεῖ περιμένουν ἄλλοι κάστορες, οἱ ὁποῖοι λαμβάνουσιν αὐτὰ, τὰ χώνουσιν ἐντὸς

τῆς ἄμμου ὅρθα καὶ πολὺ πλησίον τὸ ἕν μὲ τὸ ἄλλο καὶ τοιοῦτοτρόπως κατασκευάζουσιν τὸν φραγμὸν, ὃ ὁποῖος πολλὰς ἔχει μῆκος 50 μέτρων, πῆχος δὲ πρὸς μὲν τὴν βίαν 3—4 μέτρων, πρὸς τὰ ἄνω δὲ 50—60 ἑκατοστῶν.

Ἄλλοι πάλιν φέρουσιν μικρὰ κλωνάρια, λιθάρια, λάσπην, τὰ ἀνακατεύουσιν ὅλα μίξυ καὶ κατόπιν φράσσουσιν ὅλας τὰς τρύπας.

Ἀπὸ τῆς τελειώσεως τὸν φραγμὸν τοῦτον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐργάζονται ὅλοι ἀπὸ κοινοῦ, διότι ὅλοι ἐνδιαφέρονται δι' αὐτὸν, τότε ἐκάστη οἰκογένεια χωριστὰ κατασκευάζει ἀπὸ κλάδους τὴν καλύβην τῆς, μὲ δύο καὶ τρεῖς ἐνίοτε πτώματα.

Ἄλλοι καλύβη εἶνε μικραὶ καὶ ἄλλοι μεγάλας. Ὅλοι ὅμως εἶνε στρογγύλαι καὶ κτισμέναι ἐπὶ πασσαλῶν χωμένων ἐντὸς τῆς ἄμμου, καθὼς ἦτο κτισμένη ἡ Βενετία ἐπὶ μικρῶν νήσων. Ἡ στέγη σχηματίζεται ὅλον, καὶ οἱ τοῖχοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουσιν πῆχος 40—50 ἑκατοστῶν, εἶνε ἀλειμμένοι μὲ λάσπην κατεσκευασμένην ἀπὸ χῶμα καὶ μικρὰ φύλλα.

Ἐκαστον χωρίον συγκείται ἀπὸ 20 περίπου καλύβης καὶ ἐκάστη καλύβη χωρεῖ 10—15 κάστορας· διότι ἔχει διάμετρον 3 μέτρων καὶ ὕψος 3—4 μέτρων. Οἱ δὲ κάστορες ἔχουσιν μῆκος 80 περίπου ἑκατοστῶν.

Ὅλοι τὰς ἐργασίας των τὰς κύνουσιν τὴν νύκτα, ὅταν ἦνε σελήνη. Τὸ καλοκαίρι οἱ κάστορες τρέχουσιν εἰς τὰ δάση, κόπτουν τρυφεροὺς κορμούς δένδρων καὶ τοὺς ῥίπτουσιν εἰς τὸν ποταμὸν, ὃ ὁποῖος τοὺς φέρει εἰς τὴν λίμνην. Οἱ δὲ εὐρισκόμενοι ἐκεῖ τοὺς παραλαμβάνουσιν καὶ τοὺς τοποθετοῦν σταχυροειδῶς ἐν τῇ μέσῃ τῆς λίμνης μετὰ τῶν πασσαλῶν, διὰ νὰ μὴ παρασύρωνται ὑπὸ τοῦ ρεύματος.

Τὰ τρυφερὰ ταῦτα ξύλα χρησιμεύουσιν ὡς τροφή των καστόρων· διότι τρώουσιν μὲν καὶ χλόην καὶ καρποὺς καὶ ἰχθῦς ἐνίοτε χάριν ὀρέξεως, ἀλλὰ ἡ κυριώτερα αὐτῶν τροφή εἶνε ξύλα, ἀλλὰ ξύλα τρυ-

φερά. Παράξενος βέβαια σὰς φαίνεται ἡ τροφή των, ἀλλὰ μήπως καὶ ἄλλα ζῶα, γνωστὰ εἰς ἡμᾶς, δὲν τρώγουν ξύλα; Οἱ ποντικοὶ λόγου χάριν, οἱ λαγοὶ, τὰ κουνέλια δὲν τρώγουν καὶ αὐτὰ ξύλα; Μάλιστα οἱ ποντικοὶ, τοὺς ὁποίους ἤξευρομεν καλλίτερον καττρώγουν καὶ τὰ βιβλία, καὶ ὅ,τι ἂν εὗρωσιν. Εἶνε οἱ ποντικοὶ ζῶα ἐνοχλητικά, ὅχι ὅμως καὶ ἐπίφοβα· διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ βάζητε τὰς φωνὰς, ἀμα τοὺς βλέπετε, καθὼς ἔχουν τὴν συνήθειαν μερικοὶ ἀπὸ σὰς νὰ τὸ κάρνουν.

Ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμάσια ζῶα τὰ κατρωθῶνουν οἱ κήστορες μὲ τρεῖς μόνον ἐργαλεῖα. Διὰ νὰ κόπουν τὰ ξύλα, ἔχουν 4 ὀδόντας μεγάλους καὶ κοπτεροὺς, οἱ ὁποῖοι μαγκλώνουν ἀκαταπαύστως, ἐπειδὴ τρώγονται ἐκ τῆς χρήσεως. Διὰ νὰ μετακινήσῃ τὰ ὕληκα, ἔχουν τοὺς ἐμπροσθινούς πόδας ὀπλισμένους μὲ 5 μεγάλους δνυχας. Οἱ δάκτυλοι τῶν ὀπισθίων ποδῶν εἶνε κολλημένοι καθὼς οἱ τῆς πάπιας· καὶ διὰ τοῦτο κολυμβοῦν τόσο ἐυκόλως. Ἡ δὲ οὐρά των, ἡ ὁποία εἶνε μικρὰ, πλατεία καὶ εὐκίνητος εἶνε κεκλυμμένη μὲ λέπινα καθὼς οἱ ἰχθύς, διὰ νὰ χρησιμεύῃ ὡς μιστρίον.

Ἰπῆρχον καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην κήστορες, ἀλλὰ τοὺς κατέστρεψαν τῶρα εὐρίσκονται ὀλίγοι πλησίον ποταμῶν τινῶν τῆς Γαλλίας. Καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν δὲ τοὺς κυνηγοῦν πολλοὶ, διότι ἀπὸ τοῦ κελλίου των κατασκευάζουν ὄργανον ὕψους μζ.

Οἱ κήστορες εἶνε πολὺ δεῖλοι. Ἀρκεῖ εἰς ἕξ αὐτῶν νὰ παρκτηρήσῃ τὸν ἐχθρὸν ἀπὸ πολὺ μικρὰν καὶ ἀμέσως κτυπᾷ τὴν πλατεῖαν οὐράν του ἐπὶ τοῦ ὕδατος διὰ νὰ εἰδοποιήτῃ καὶ τοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι ἀμα ἀκούσουν τὸν κρότον τοῦτον, φεύγουν ἐν ἀταξίᾳ, καὶ κρύπτονται εἰς τὰ δάση.

Ἐπειτα, ἐὰν ὁ ἐχθρὸς κατκατρέψῃ τὸν φρκαμὸν καὶ τὰς κλύδας, ὅσοι δὲν κατρωθῶσιν νὰ εὗρουν τοὺς συντρόφους των

σκάπτουν καμμίαν τρύπαν πλησίον κανενὸς δένδρου καὶ ἐκεῖ ἔχουν τὴν φωλεάν των. Δὲν δοκιμάζουν πλέον νὰ κτίσῃν μόνον των, διότι ἤξευρον ὅτι χωρὶς νὰ ἦνε πολλοὶ μαζὺ δὲν κατορθώνουν μεγὰλα πράγματα.

Ὅμοίως καὶ σεῖς καὶ ὄλοι οἱ ἄνθρωποι, τότε ἠμποροῦμεν νὰ κάρνωμεν μεγάλα ἔργα, ὅταν ἐργαζώμεθα πολλοὶ μαζὺ.

Ἴάν λοιπὸν καμμίαν φοράν ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν σου, μικρὲ μου φίλε, νὰ φροντίσης καὶ νὰ ἐργασθῆς μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν σου, ὡς ἐγώιστής... τότε ἐνθυμήσου τοὺς κήστορας!

ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

1. Τρεῖς καλὰ ἀποτέλεσματα προέρχονται ἐκ τῆς ἐξέσεως: ἀνακουφίζεται τὸ μνημονικόν, οἰκονομεῖται ὁ χρόνος, διατηροῦνται τὰ πράγματα.

2. Ἐνόσω εἶσαι νέος καὶ δυνατός, ἀποταμίευε διὰ τὸ γῆρας καὶ διὰ τὰς ἀσθενείας σου.

3. Διὰ νὰ ὀμιλῶμεν καλὰ, πρέπει νὰ ὀμιλῶμεν ὀλίγον.

(ΧΡΙΣΤΙΝΑ βασίλισσα Σουηδίας)

4. Ἐὰν θέλῃς νὰ φρονῶσι καὶ νὰ λέγωσι καλὰ περὶ σοῦ οἱ ἄνθρωποι, μὴ εἴπῃς ποτὲ κακὸν περὶ ἄλλου. (Κ^α ΛΑΜΒΕΡΤ).

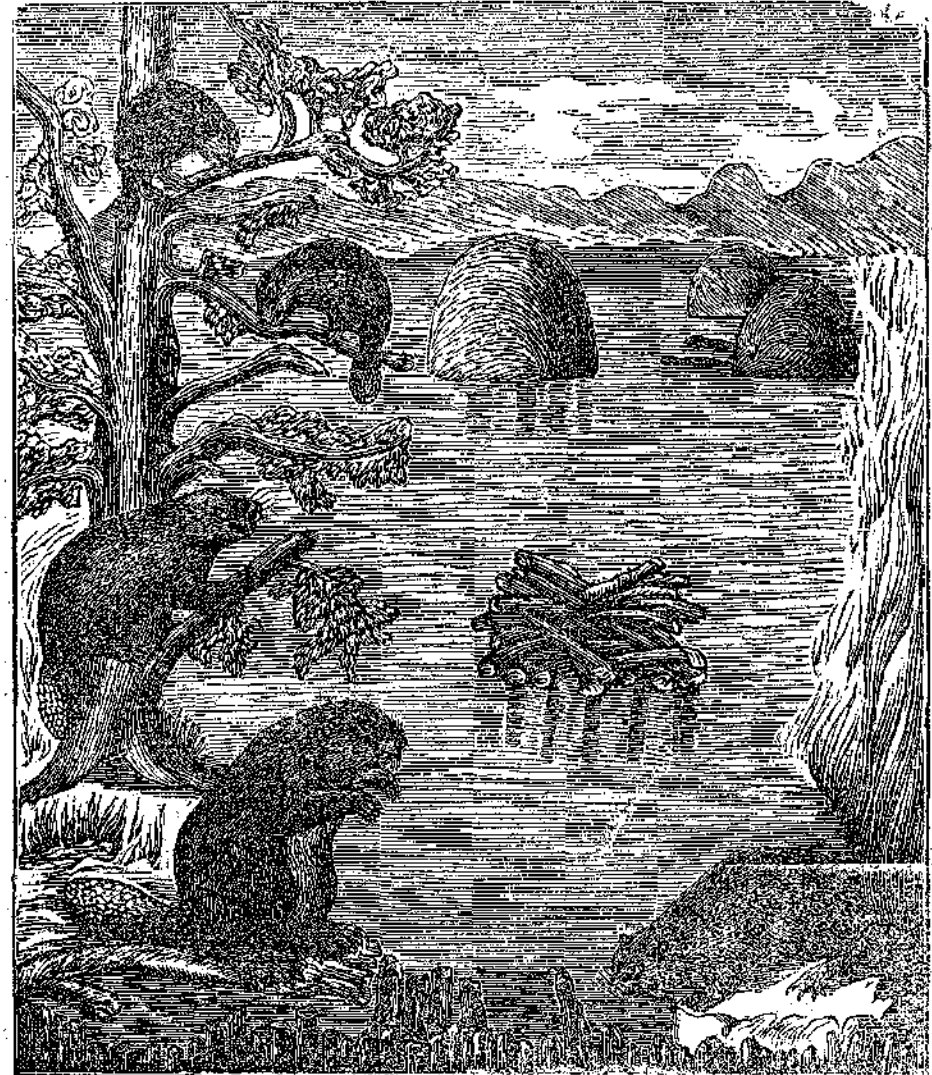
5. Ὁ κακολογῶν εἶνε ἀναυδός· διότι ἐπιπτεῖ πάντοτε κατὰ ἀπόντων προσώπων. (Ἀνατολικὸν ἀπόφθεγμα).

6. Ζῆται εἰς ὅλα τὴν γνώμην ἐνὸς τιμίου καὶ ἐμπείρου ἀνθρώπου· μὲ ὅσον πνεῦμα καὶ εὐρύταν καὶ ἂν εἶνέ τις πεποικισμένος, ἔχει πάντοτε ἀνάγκην συμβουλῶν ὅστις ὀδεύει πάντοτε μόνος καὶ ἄνευ ὁδηγοῦ κινδυνεύει νὰ ἀποπλανηθῇ. (B.)

7. Ταχύτερον ἀπαυδίζομεν ἐκ τῆς ἀργίας παρὰ ἐκ τῆς ἐργασίας.

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ ΑΠΟ ΜΗΤΕΡΑ.

Εἰς τὸ σχολεῖον ἤκουσα κατὰ τύχην μίαν συνομιλίαν μετὰ μίαν ἀδελφῆς

Οἱ κήστορες κατασκευάζοντες τὰς φωλεὰς των.

καὶ ἐνὸς ἀδελφοῦ. Τὸ μικρὸν τοῦτο παιδίον παρσπονεῖτο διὰ τὰς ὕβρεις τὰς ὀπρίας ὁ μικρὸς Ἰωάννης ἀδίκως τοῦ ἔδιδε. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο κόκκινον ἀπὸ τὸν θυμὸν. Ἡ Ἑλένη ἤκουσεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὰ κατὰ τοῦ Ἰωάννου παράπονα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, ἀλλ' ἔπειτα, στρέψασα τὸ πρόσωπον, εἶπε: «Δὲν θέλω νὰ ἀκούσω οὐδὲ μίαν λέξιν περισσότερον» ὁ

Ἰωάννης δὲν ἔχει μητέρα». Ὁ ἀδελφὸς ἐσιώπησε, διότι ἡ ἐπιπληξὶς αὐτῆ τοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν, καὶ, ἐνῶ ἀπεμκρύνετο, ἐμορμύρισε «Καὶ ἐγὼ καθόλου δὲν τὸ ἐσυλλογίσθηκα αὐτό». Ἐνεθυμήθη τὴν μητέρα του καὶ παρέβλεπε τὴν μοναξίαν τοῦ «Ἰωάννη» μὲ τὴν ἰδικὴν του εὐτυχίαν. «Τὸ καυμένο δὲν ἔχει μητέρα!» εἶπε πάλιν.

Ἄς ὀμιλῶμεν λοιπὸν μὲ γλυκύτητα πρὸς τὸ ὄρακρον, διότι, ὅταν ἡ πείνα κυριεύει αὐτὸ καὶ σκληρὰ λέξεις τὸ προσβάλλουσι, δὲν ἔχει μητέρα, πρὸς τὴν ὁποίαν νὰ εἴπῃ τὰ παρὰ τὸν αὐτὸν.

Προ τίνος ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου καθηγητοῦ τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν κ. Ἀναστ. Κωνσταντινίδου, γνωστοῦ συγγραφέως πολλῶν συγγραμμάτων εἰς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας ἀναγομένων, τὸ πολυτίμητον διὰ τὴν ἡμετέραν κοινωνίαν σύγγραμμα «Τὸ φῶς διαλύει τὸ σκότος», ἐν ᾧ καταπολεμοῦνται διὰ τῆς ἐπιστήμης αἱ παρ' ἡμῶν ἐπιπολέουσαι προλήψεις. Φρονούντες ὅτι θέλομεν καταστῆ ἀφελήμοι, ἐὰν ἀπὸ τῆς νεαρῆς ἡλικίας ἐκρίζωσωμεν τὸ κακὸν τοῦτο, θέλομεν παρέχει σειρὰν ἀρθρῶν μεταφέροντες αὐτὰ εἰς τὴν γλώσσαν τῶν παιδῶν καὶ πλέκοντες τὴν ὑπόθεσιν μὲ μύθον δυνάμενον νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῶν.

ΠΡΟΛΗΨΙΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΛΑΤΟΣ.

Μίαν ἐσπέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐφύτα βόρειος ἀνεμος πολὺ σφοδρὸς καὶ ἦτο πολὺ κρύον, ὁ Ἰάκωβος ἡ Ἐλένη καὶ οἱ γονεῖς τῶν ἐκείνην τριγύρω εἰς τὴν ἐστίαν, ὅπου εἶχον ἀνάψει μεγάλαν ξύλα, διὰ νὰ ζεσταίνωνται.

Ὁ κύριος Ἡρακλείδης, ὁ πατὴρ τῶν ἀνεγίνωτα μετὰ μεγάλῃς περιεργείας μίαν ἐπιστολήν ἡ μήτηρ ἐκεντούσε μετὰ προσοχὴν ὡραίως πεντόφλας διὰ τὸν σύζυγόν τῆς ὁ δὲ Ἰάκωβος, ὁ ὁποῖος ἦτο 13 ἐτῶν καὶ ἡ Ἐλένη, κατὰ ἓν ἔτος μικροτέρα αὐτοῦ, ἐνησχολοῦντο νὰ λύσουν ἐν ἀριθμητικῶν πρόβλημα πολὺ δύσκολον.

Ἄμα ἔλυσαν τὸ πρόβλημα, ὁ Ἰάκωβος γεμάτος ἀπὸ χαρῶν λέγει σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὴν ἀδελφὴν του:

— Ἐλένη, θὰ φέρω ἀλάτι διὰ νὰ τὸ ρίψωμεν εἰς τὴν φωτιάν! Ἡξεύρεις πῶς τρίζει; Κάμνει ὅταν ρουκέτα!

— Ναι! τὸ ἔχω καὶ ἐγὼ δοκιμάσει, ἀλλὰ δὲν κάμνει, διότι λέγουν ὅτι γίνεται σύγχυσις εἰς τὸ σπῆτι ἅμα πῆσῃ ἀλάτι εἰς τὴν φωτιάν, εἶπεν ἡ Ἐλένη μετὰ τρόπον συμβουλευτικόν.

— Ὡ! μὴ πιστεύῃς αὐτὰς τὰς προ-

λήψεις, Ἐλένη, ἀπήντησε μὲ πεπ ὀησιν ὁ Ἰάκωβος. Ἐγὼ ἔχω ρίψει τόσας φορὰς καὶ ποτὲ δὲν ἔγεινε σύγχυσις εἰς τὴν οἰκίαν μας. . . Μὴ λέγῃς ὅμως τίποτε εἰς τὴν μητέρα τῶρα, ἀλλ' ὅταν τὸ φέρω ἐρωτῶμεν τὸν πατέρα, διὰ νὰ ἰδῆς ὅτι καὶ αὐτὸς θὰ μᾶς εἴπῃ ὅτι εἶνε πρόληψις.

Ὁ πονηρὸς Ἰάκωβος εἶχε σκοπὸν νὰ φέρῃ τὸ ἄλας καὶ νὰ τὸ ρίψῃ ἐξαίρετα ἐν τὸς τοῦ πυρὸς, χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ κανένα ἑσσηκῶθῃ λοιπὸν καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον.

Ἐστερον ἀπὸ ὀλίγας στιγμὰς ἐπέστρεψε μὲ τὴν τσέπην γεμάτην ἀπὸ ἄλας.

Τὸ ἔφερξ, Ἐλένη, εἶπε πρὸς τὴν ἀδελφὴν του μὲ σιγαλὴν φωνήν, διὰ νὰ μὴ ἀκούσουν οἱ γονεῖς του τί λέγεις.

— Μὴ τὸ ρίπτῃς ἀκόμη, εἶπεν ἡ Ἐλένη μὲ φόβον. Ἄς ἐρωτήσωμεν τὸν πατέρα ἂν κάμνην....

— Ὅχι, ὄχι! δὲν θέλω!... νὰ μὴ τὸν ἐρωτήσωμεν! ἐφώνησεν ὁ Ἰάκωβος, χωρὶς νὰ σκεφθῇ ὅτι θὰ τὸν ἀκούσουν οἱ γονεῖς του.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ κύριος Ἡρακλείδης, ἀκούσας τὸν θόρυβον.

— Τί φωνάζεις, Ἰάκωβε; προσέθηκεν ἡ μήτηρ.

— Μητέρα, ὁ Ἰάκωβος θέλει νὰ ρίψῃ ἀλάτι μέσα εἰς τὴν φωτιάν, διὰ νὰ τρίζῃ καὶ ἐγὼ τοῦ λέγω νὰ ἐρωτήσωμεν τὸν πατέρα, ἂν κάμνη νὰ τὸ ρίψωμεν.

— Ὡ! δὲν κάμνει βέβαια! Δὲν σὰς ἔχω εἶπει καὶ ἄλλοτε ὅτι ἐρχονται μετὰ λωμματα εἰς τὸ σπῆτι, ἅμα γίνῃ τοῦτο;

— Δὲν εἶνε ἀληθὲς αὐτὸ, μήτηρ, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος ὅτι εἶνε μίαν πρόληψιν, τὴν ὁποίαν πιστεύουν οἱ ἀμαθεῖς ἄνθρωποι. Ἐγὼ ἔρριψα τόσας φορὰς καὶ ποτὲ κανεὶς δὲν ἐμᾶλλωσεν ἐδῶ μέσα.

Ὁ κύριος Ἡρακλείδης ἤκουε τὸν Ἰάκωβον μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν, ἅμα δὲ ἐτελείωσε τὸν ἐφίλησε μὲ στοργὴν καὶ εἶπεν:

— Εὐγε!... Ἐγὼ δίκαιον ὁ Ἰάκωβος διότι εἶνε πρῶτα πρὸς τὴν ὀλῆψιν, τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νὰ πιστεύωμεν. Πᾶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἦνε ἀληθὲς αὐτό! Τὸ ἄλας εἶνε ἀψυγον καὶ δὲν ἔχει τὴν ἐκάνθησιν νὰ ἀνγκυλάξῃ τοὺς ἀνθρώπους νὰ μαλλώνουν. Ἀλλὰ ἠξεύρατε διὰ ποίαν αἰτίαν δὲν κάμνει νὰ ρίπτωμεν ἄλας εἰς τὸ πῦρ; Τὸ ἠξεύρει κανεὶς ἀπὸ σὰς;

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος.

— Εἰπέ τὸ μᾶς, πατέρ, εἶπεν ἡ Ἐλένη μετ' ἀνυπομονησίας εἶπέ το μᾶς, διότι δὲν θέλω καὶ ἐγὼ νὰ πιστεύω πλέον αὐτὴν τὴν πρόληψιν, ἐπειδὴ ποτὲ δὲν ἀληθεύσεν ὅσκις τὸ ἐδοκίμασα. Ποία λοιπὸν εἶνε ἡ ἀληθὴς αἰτία; εἶπέ τὴν μᾶς!

— Προσέξτε, παιδιὰ μου, εἶπεν ὁ κ. Ἡρακλείδης, νὰ ἐνοήσῃτε ὅσα θὰ σὰς εἴπω καὶ νὰ ἐκτελέσητε τὰς συμβουλὰς μου. — Ἡξεύρατε ὅτι τὸ ἄλας δὲν εἶνε ἄλλο τι παρὰ ὀκλίωσιν ἐξατμισμένη. Παρητηρήσατε ὅμως ἓνα σῶλον ἄλλοτε καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι τὸ μέγα αὐτὸ τεμάχιον σχηματίζεται ἀπὸ πολλοὺς, ἀπὸ ἀκρῆς μῆτους μικροὺς κύβους. . .

Ὁ Ἰάκωβος ἐξέδωκεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἓνα μέγαλον σῶλον, τὸν παρετήρησε καλὰ καὶ ἐπειτὰ ἐφώνησε:

— Μάλιστα! μάλιστα! ἔτσι εἶνε καὶ ἐγὼ δὲν τὸ εἶχον παρατηρήσει! Παρατήρησαν, Ἐλένη, καὶ σύ... Βλέπετε πῶς οἱ μικροὶ κύβοι εἶνε κολλημένοι ὁ εἰς μὲ τὸν ἄλλον;

— Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ μικροὶ κύβοι, ἐπανελάμβεν ὁ κύριος Ἡρακλείδης, πεοιέχουν μέσα τῶν ὕδαρ, τὸ ὁποῖον ζεσταίνεται ἅμα τὸ ἄλας πῆσῃ ἐντὸς τοῦ πυρὸς. Καὶ σὲς γνωρίζετε πόσην δυνάμιν ἔχει ὁ ἀτμὸς τοῦ θερμοῦ ὕδατος!

— Βέβαια, εἶπεν τὰ παιδιὰ. Ὁ ἀτμὸς κινεῖ διὰ τῆς δυνάμεώς του τὰς μηχανὰς τῶν ἀτμοπλοίων, τῶν ἀτμομαζῶν, τῶν ἀτμομύλων καὶ τῶσων ἄλλων ἀτμομηχανῶν.

— Ἀφοῦ τὸ ἠξεύρατε τοῦτο, μαν-

τεύετε λοιπὸν τί συμβαίνει, ὅταν ζεσταίνονται τὸ ὕδαρ, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει ἐντὸς τῶν κύβων τοῦ ἄλατος;

— Ἐγὼ τὸ ἐμάντευσα εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, ἐνῶ ἡ Ἐλένη ἐσκέπτετο ἀκόμη νὰ τὸ εὔρῃ.

— Λέγε το, εἶπεν ἡ μήτηρ.

— Ἄμα τὸ ὕδαρ αὐτὸ ζεσταθῆ κάμνει ἀτμὸν, ὁ ὁποῖος, ἐπειδὴ δὲν ἔχει νὰ ἐξέλθῃ, σπάζει τοὺς τοίχους τοῦ κύβου ἐντὸς τοῦ ὁποῖου εἶνε κλεισμένον, οἱ τοῖχοι δὲ τότε οὗτοι πετῶνται μὲ μεγάλην ὀρμὴν ἐκτὸς τῆς φωτιᾶς.

— Εὐγε! Ἰάκωβε, ἀνεκράξαν οἱ γονεῖς του μετὰ συγκινήσεως χαρῆς, εὐγε!

— Τῶρα ἐννοῶ καὶ ἐγὼ, εἶπεν ἡ Ἐλένη, τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν κάμνει νὰ ρίπτωμεν ἀλάτι εἰς τὴν φωτιάν διότι ὅσους κύβους ἔχει τὸ ἀλάτι αὐτὸ, τόσα κανόνια γεμάτα μὲ σφιχτὰς στήνομεν ἐκντίον μᾶς, ἂν στεκώμεθα πλησίον τοῦ πυρὸς, εἰς τὸ ὁποῖον ἐρρίψωμεν τὸ ἄλας. Αἱ σφιχτὰς αὗται ἔχουσι τὴν δυνάμιν νὰ μᾶς τυφλώσουν ἢ νὰ μᾶς κτυπήσουν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τὰς χεῖρας.

— Αὐτὴ βεβαίως εἶνε ἡ ἀληθὴς αἰτία, εἶπεν ὁ πατήρ, ἀλλὰ οἱ ἀμαθεῖς ἄνθρωποι, μὴ δυνάμενοι νὰ τὴν ἐνοήσῃ, καταφεύγουν εἰς τὰς προλήψεις καὶ τοιουτοτρόπως, δι' ἄλα ἓνα συμβαίνει εἰς τὸν κόσμον, ἔχουν σχηματίζῃ καὶ ἀπὸ μίαν πρόληψιν. Τὰς προλήψεις ταύτας σὲς, ὡς σοφολογιώταται καὶ εἶθε! δὲν πρέπει νὰ τὰς πιστεύεται, ἀλλὰ νὰ ζητῆτε νὰ μανθῆναι τὴν ἀληθῆ αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἀμαθεῖς παρήγαγον αὐτάς.

Ἐγὼ, ὅσκις θὰ παρουσιάζεταί κκατ' ἀληθὸς εὐκαιρίαν, θὰ σὰς ἐξηγῶ καὶ θὰ σὰς διδάσκω ποῖα εἶνε προλήψεις διὰ νὰ μὴ τὰς πιστεύετε καὶ διὰ νὰ τὰς ἀποκόψετε καὶ ἀπὸ τοὺς ἀμαθεῖς, οἱ ὁποῖοι παθάνουν μεγάλαν δυστυχίματα ἐνίοτε χάριν τῶν προλήψεων.

ΚΕΙΡ ΑΝΟΙΚΤΗ — ΚΑΡΑΙΑ ΧΡΥΣΗ

(Ὑπό Α. Ι. Σ.)

Ἐάν ὁ τίτλος οὗτος σὰς ἐκπλήττη, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται, θὰ σὰς εἶπω πρὸς ἐξήγησίν του ὅτι, τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ νὰ διδάξῃ, ἔχει καλὴν καρδίαν. Ἐάν ἔχη ἐκπλήττωμα, ἐστὲ βέβαιον ὅτι θὰ διορθωθῇ. Ἡ ἰδέα, ἣτις ἤθελε προσε- νῆσαι ψυχικὴν τραχὺν εἰς τὸν πρῶτον- τα τὴν δεῖνα ἢ δεῖνα καλὴν πράξιν, θὰ τὸν ἐδηγήσῃ φυσικώτατα, ἵνα μὴ τὴν ἐπικυκλώσῃ.

Ἡ ἰδέα ἐκεῖνος ὅστις ἀπὸ σὰς, μικροὶ μου φίλοι, καταλαμβάνει ὅτι ὁμοιάζει εἰς μερικὰ πράγματα μὲ τὸν μικρὸν ἥρωα τῆς ἱστορίας μας, ἃς προσπαθῆσῃ νὰ τὸν μιμηθῇ καὶ κατὰ τὰ ἄλλα ἀποκόπτων τὰς κακίας του κλίσει.

Ὁ Εὐτύχιος ἦτο μικρὸν ἀξιώριστον παιδίον μὲ θελητικὸν χαρακτηρὸν καὶ εὐγενὴ καρδίαν. Δὲν εἶχε τίποτε δι' ἐκυ- τόν ἢ εὐτυχίαν του ἦτο τὸ νὰ διδάξῃ καὶ νὰ κἀμνη ἐλεημοσύνην, «Ὡ! τὸ διδῆναι», ἔλεγε μετ' ἐκφράσεως, τὴν ὁποίαν εἶνε ἀδύνατον νὰ παραστῆσωμεν, «πόσον εἶνε καλόν! πόσον εὐχαριστοῦμαι ὅταν δίδω!»

Ὁ πατήρ του, ὁ κύριος Βωλῆς, κἀτο- χος μεγάλῃς περιουσίας, πῶχριστεῖτο νὰ ἐνθαρρύνῃ τὸν υἱὸν του εἰς τὴν κα- λὴν του κἀτην διάθεσιν, παρέχων εἰς αὐτὸν τὰ πρὸς τούτο μέσα. Κυρίως ὅμως τὸ προτέρημα τούτο ἦτο τόσον φυσικὸν εἰς αὐτὸ τὸ παιδίον, ὥστε ἀν δὲν εἶχε χρήματα, θὰ εἶδεν χωρὶς νὰ διστάσῃ ἐν ἀπὸ τὰ φορέματά του, καὶ μάλιστα τὰ παιγνιδία του. Ἐάν κἀρῆρχετο κἀμμία ἡμέρα χωρὶς νὰ εὐρῆ περίστασιν νὰ εὐ- χαριστήσῃ τὴν συνείδησίν του, ἦτο κα- ταλυπημένον καὶ τὸ ἐσπέρης ὅταν ἐ- πῆγαινε νὰ πλαγιάσῃ ἔλεγε: «Τί δυστυ- χία! δὲν εἶδωκα τίποτε σήμερον!»

Ἀφοῦ παρετήρησεν ὅτι ἕνας πτωχὸς γέρον φιλῶσθενος ἐκλήθητο πάντοτε εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, πλησίον εἰς τὸ μέγα-

ρον τοῦ πατρὸς του, συνῆψεν ὁμιλίαν μετ' αὐτοῦ. Οἱ γέροντες ἔχουν τούτο τὸ κοινὸν μὲ τὰ παιδιά, τὴν συγκοινωνίαν τῶν αἰσθημάτων.

Ὁ κἀλὸς γέρον λέγει πρὸς τὸν Εὐτύ- χιον ὅλας του τὰς θλίψεις καὶ λύπας. Ἦτο φορτίον εἰς τὰ τέκνα του, καὶ τὰ ἀχάριστα ταῦτα τέκνα, αἱ ἀπληστοὶ αὐ- τὰι καρδίαι, λυπούμεναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔτρωγε, τοῦ εἶδον μὲν ὀλίγον ἄρτον διὰ νὰ ζῆ. Ὁ Εὐτύχιος εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του μὲ καταλυπημένην καρδίαν. Ὑστερον ἀπὸ ὀλίγον ἐμειδίωσε διὰ μίαν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν ἢ καλὴν του καρδίαν τὸν ἔκαμε νὰ σκεφθῇ. Ἐγὼ, εἶπε κἀθ' ἑαυτὸν, ὅστις ἔχω ἄρθρον ὅλα τὰ καλὰ, δύνωμαι νὰ βάλω κατὰ μέρος ὀλίγον ἀπὸ τὸ φαγητόν μου δι' αὐτὸν τὸν πτωχὸν γέροντα, ὅστις ὑποφέρει ἀπὸ τὴν πείναν.

Καὶ, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐσκέφθη, τὸ ἐ- πράξε.

Εἰς τὴν πρώτην εὐκκίριαν, δηλαδὴ κατὰ τὸ πρῶτον γεῦμα κἀρεκάλισε μυ- στικὰ τὸν ὑπῆρέτην, ὅστις τὸν ὑπῆρτεται εἰς τὴν τράπεζαν, νὰ τοῦ φυλάττῃ προ- σεκτικῶς μέρος ἄφ' ὅσα φαγητὰ τοῦ ἔ- στελλεν ὁ πατήρ του ἐφύλαξεν ἐπίσης ἐν τεμάχιον ἄρτου, καὶ, εὐτυχῆς διὰ τὴν μικρὰν θυρίαν τὴν ὁποίαν ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἐπρίμενε μὲ μεγάλην ἀνομοιομονησίαν τὸ τέλος τοῦ γεύματος διὰ νὰ τρέξῃ νὰ δώσῃ τὴν προσφορὰν του πρὸς τὸν προστατευμένον του.

Ὁ κύριος Βωλῆς εἶχεν ἀκολουθήσει ὅλας τὰς κινήσεις τοῦ υἱοῦ του, ὑποθέ- των ὅτι ἡ διαγωγή του εἶχεν ὡς σκο- πὸν κἀποιαν καλὴν πράξιν. Ἠθέλησε νὰ πληροφορηθῇ ἰδίαις αἰσθήσεσιν ἐάν τὸ ἄτομον, τὸ ὁποῖον ὁ Εὐτύχιος ὑπῆγαινε ν' ἀνακουφίσῃ ἦτο ἀξίον τῆς ἀγάπης του. Ὁ Εὐτύχιος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε κἀμμίαν ὑπο- ψίαν ὅτι ὁ πατήρ του ἐκάντευσεν τούτο ἔτρεξεν, ὅλος χαρὰ, νὰ εὐρῇ τὸν πτωχὸν του φίλον. Ἐνῆς μικρὸς ὑπῆρέτης τὸν συνώδευσεν τότε, διότι ὁ Εὐτύχιος δὲν ἐ- ξῆρχετο ποτὲ χωρὶς συντροφον.

— «Ἰουλιανέ, λέγει, ἔλαθ' ἡ γρήγορα νὰ ὑπῆγαιμεν νὰ δώσωμεν τοῦ πτωχοῦ γέ- ροντος νὰ φάγῃ.

Ὁ Ἰουλιανὸς ἦτο πτωχὸν, ἀλλὰ τιμι- ὠτάτον παιδίον, τὸ ὁποῖον ὁ κύριος Βω- λῆς εἶχε πᾶσι εἰς τὸν οἶκον του. Ἐπει- δὴ ἦτο πιστὸς καὶ εὐγνώμων, ἦτο προσ- κολλημένος εἰς τὸν μικρὸν τοῦ κύριου, τὸν ὁποῖον ἐπρόσεχε μὲ πολὺν ζῆλον.

— Ἄ ὁ πατήρ σου θὰ μὰς ἐπιπλήξῃ ἴσως, κἀρετήρησεν ὁ Ἰουλιανὸς, ἀν ἀπου- σιάσωμεν χωρὶς νὰ τὸν εἰδοποιήσωμεν.

— Ἄ! ὄχι, Ἰουλιανέ, ἔσπευσε νὰ εἶ- πῃ ὁ Εὐτύχιος, εἶνε ἐδῶ πλησίον, τὸ γνω- ρίζεις κάλλιστα. Δὲν ἐννοεῖς λοιπὸν ὅτι ὁ πτωχὸς αὐτὸς γέρον πεινᾷ;

(ἀκολουθεῖ).

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ.

Ὅταν τελειώνετε, μικροὶ μου φίλοι, τὴν μελέτην σας ἢ πᾶσαν ἄλλην ἐργασίαν, ἔχετε τὴν ἀξίαν καὶ ἀπὸ τοῦς γονεῖς σας καὶ ἀπὸ τοῦς διδασκάλους σας νὰ παίζητε ὀλίγον, ὅχι ὁ- μως παιγνιδία ἄσεμα καὶ ἐπιπλόνον, ἀλλὰ νὰ ἐκλέγητε ἐκεῖνα τὰ παιγνιδία, διὰ τῶν ὁποίων γυμνάζεται τὸ σῶμά σας καὶ ὀξύνεται ὁ νοῦς σας, διότι τὰ καλὰ παιγνιδία τούτων τὸν σκο- πὸν ἔχουν καὶ μὲ αὐτὴν τὴν συμφωνίαν σὰς ἐπιτρέπεται νὰ παίζητε. Εἰς ἕκαστον φύλλον θὰ σὰς γράφωμεν καὶ ἀπὸ ἐν ἢ δύο παιγνιδία τοι- ούτου εἶδους. Τὸ παιγνιδιον, τὸ ὁποῖον ἀμέσως καταπέτω θὰ ἀναγνώσῃτε, εἶνε κατάλληλον εἰς τὸ νὰ ὀξύνῃ τὸν νοῦν καὶ καλεῖται:

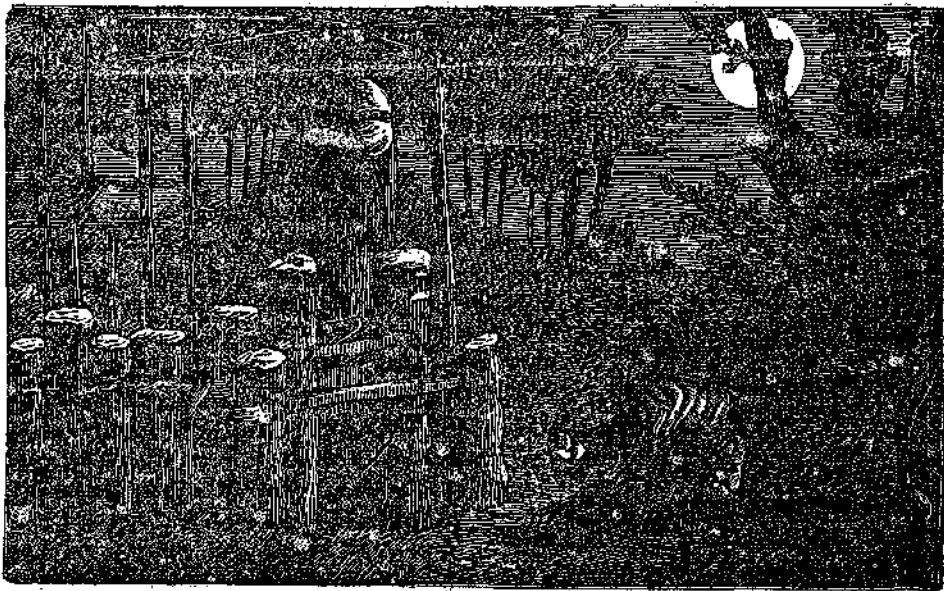
Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

Ὅλοι οἱ παίζοντες σχηματίζουσι κύ- κλον, ἢ δύο σειρὰς ἐξ ἰσαριθμῶν παι- κτῶν. Ἐν τῇ μέσῳ ἴσταντι ὁ κἀμνων τὰς ἐρωτήσεις. Ὅταν οὗτος ἐρωτήσῃ ἐν- ἕκ τῶν καθήμενων, πρέπει νὰ ἀπαντήσῃ οὐχὶ ὁ ἐρωτηθεὶς, ἀλλ' ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ ἄριστεν αὐτοῦ καθήμενος, ὁ καὶ ἀντι- προσωπεύων αὐτὸν ὁμιλῶν εἰς πρῶτον πρόσωπον, καθὼς ὁ δικηγόρος ἐν τῇ δι- καστηρίῳ, ὅταν ὑπερασπίζεται τὸν πε- λάτην του. Ἡ ἀναμικλία αὕτη συχνὰ ἀ- ναγκάζει τοῦς ἐρωτωμένους καὶ τοῦς ἀ- ποκρινομένους νὰ πλανῶνται ἐάν δὲν

προσέχωσι, καὶ τότε πληρώνουν τὴν πλάνην τῶν κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς τοῦ παι- γνιδίου γενομένην συμφωνίαν. Τῇ βοη- θεῖα τοῦ ἐπομένου διαλόγου θὰ γίνῃ κα- ταληπτότερον τὸ παιγνιδιον. Ὁ Γεώρ- γιος κἀμνει τὰς ἐρωτήσεις καὶ ἐρωτᾷ τὴν Μαρίαν, ἢ ὁποῖα ἔχει πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς τὴν Ἀμαλίαν. — ΓΕΩΡΓ. Μαρίκα, ἀ- γαπᾷς τὴν Ἀμαλίαν; — ΑΜΑΛ. Ναι, τὴν ἀγαπᾷ πολὺ. — ΓΕΩΡΓ. Ἐχῶσες Ἀμαλία ἔπρεπε νὰ εἶπῃς «Ναι, τὴν ἀγαπᾷ πολὺ.» ΑΜΑΛ. Καὶ πῶς ἤμποροῦσα νὰ εἶπω ὅτι ἀγαπᾷ τὸν ἐκυτόν μου! — ΓΕΩΡΓ. Ἐτοι εἶνε τὸ παιγνιδι. Ἡξέουρες ὅτι οἱ δικη- γόροι συχνὰ ὁμιλοῦν ὡς νὰ ἦσαν ἐκεῖνοι περὶ τῶν ὁποίων πρόκειται. Λέγουν, κἀρ- κείναι χάριν: Ὁλμᾶς νὰ λέγῃς ὅτι ἡ κόττες μου ἐρχων τὸ σῆμαρ σου καὶ ὅμως ἐγὼ φέρω μάρτυρας ὄλους τοῦς γείτονας μου ὅτι τὰς κλειώ εἰς τὸ κοτ- τέσι μου! κτλ.» Λοιπὸν, ἃς ἐξαικολου- θήσωμεν. Ἀλέκω, τραγουδήσον μὲ τὴν γειτόνισάν σου τὰς δύο στροφὰς ἀπὸ τὸ α' Ὀρφνὸν (Ὁ Ἀλέκος καὶ ἡ Ἐλένη τρα- γωδοῦν). — ΓΕΩΡΓ. Ἡ Ἐλένη ἔπρεπε νὰ ψάλλῃ τὴν πρώτην στροφήν, καὶ ὁ Ἀλέ- κος τὴν δευτέραν, διότι πρὸς τὸν Ἀλέ- κων ἀπευθυνόμεν. Καὶ σύ, Ἀθηνᾶ, ἤξέου- ρεις νὰ τραγουδᾷς; — ΑΘΗΝΑ. Τί νὰ τρα- γωδήσω; — ΓΕΩΡΓ. Ἐχῶσες καὶ σύ. Ἐ- πρεπε νὰ ἀποκριθῇ ὁ Πέτρος, ὁ δικηγό- ρος σοῦ. — ΠΕΤΡ. Μάλιστα, ἀλλὰ ἐλη- σμόνησ. — ΓΕΩΡΓ. Πέτρε, δὲν εἶνε ἀλη- θές ὅτι ἡ Εὐγενία εἶνε κἀλὸν κοράσιον;

— ΕΥΓ. Ὅχι, διότι ὑπάρχουν στιγμῆ, κατὰ τὰς ὁποίας δὲν εἶνε ἀξιαγάπητος. — ΓΕΩΡΓ. Εἰρήνη, ἢ μικρὰ σου ἀδελφὴ δὲν ἤμποροῦσε νὰ παίζῃ μαζί μου; — ΜΑΡΙΚΑ. Βεβαίως, νομίζω ὅτι ἠδύναμην νὰ φέρω τὴν μικρὰν μου ἀδελφὴν καὶ ἃς ἐπαιζόμεν εὐκολώτερη παιγνιδία.

Συμβουλευόμεν τὸ παιγνιδιον τοῦτο τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε πολὺ δύσκολον, καὶ τὸ ὁποῖον μάλιστα δύνωται νὰ ἦνε πολὺ εὐ- χάριστον καὶ ζωηρὸν ἐάν παιχθῇ καλῶς καὶ ἀν δίδωνται ἀπαντήσεις εὐφρεῖς.

Ἡ παροῦσα εἰκονογραφία παριστᾶ παγίδα πρὸς σύλληψιν τίγρεων, τὴν ὁποίαν παρθετόμεν ὡς ἀντικείμενον περιμεργείας, ἀγνωστον παρ' ἡμῖν, μὴ κερρίζαντες τὴν τύχην μας, ὅτι ζῶμεν εἰς χώρῳ ἐν τῇ ὁποίᾳ οὐδέποτε θὰ λάθωμεν ἀνάγκην νὰ μεταχειρισθῶμεν αὐτήν.

Ἡ παγίς αὕτη κατασκευάζεται ὑπὸ χονδρῶν κορμῶν κοκοφοινίκων καὶ ὁμοιάζει πολὺ πρὸς τὰς γνωστὰς μνάγρας, τῶν ὁποίων ἡμεῖς κέκνωμεν συνήθως χρῆσιν, διὰ νὰ συλλαμβάνωμεν τοὺς ποντικούς. Αἱ τίγρεις, τὰ ἀγρία αὐτὰ θηρία, περὶ τῶν ὁποίων πολλὰ θὰ σὰς εἰπωμεν ἔλλοτε, εἰσέρχονται ἐντὸς τῆς παγίδος προσελκυσθέντες ἔσθωθεν ὑπὸ τῆς λείας, ἥτις συνήθως εἶνε σκύλος ἢ χοῖρος τις δεδεμένος εἰς τὸ βῆθος τῆς παγίδος. Ὅταν τίγρις τις ἐμβαίνει ἐκεῖ μέσα θέτει

εἰς ἐνέργειαν σειρὰν μοχλῶν, διὰ τοῦ βάρους τοῦ σώματός της, καὶ οὕτω κατὰπίπτει αἰφνηδῶς ἡ θύρα τῆς εἰσόδου γλυστροῦσα μεταξὺ δύο γυγγυμῶν, ὅπως καθηκνῶτατα ἡ εἰκονογραφία μας τὸ δεῖκνύει.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Τέσσαρα ψήφια μόνον συγκροτοῦσι τὸ ὄνομά μου
Οἱ πατέρες, αἱ μητέρες ἀγαπῶν τὸ θῶπευμά
μου
Ἰβμια νήπιον, παιδίον, νεανίσκος, νέος, γέρον,
Δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ ὄνομά μου ὃ μὴ
ἴφρων.

Ἄν μὲ ἀποκεφαλίσῃς,

Εἰς τὸν θανάτηφόρον θὰ μὲ μετασηματίσῃς.

Ἔστις πρῶτος ἀποστειλῆ ἡμῖν τὴν λόσιν θὰ
λαμβάνῃ «τὴν Διάπλασιν τῶν παιδῶν» ἐπὶ ἐν
ἔτος δωδεαῖν. Τῶν δὲ πέντε δευτερευόντων λυ-
τῶν θὰ δημοσιευθῶσι τὰ ὀνόματα.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Οἱ μὴ ἐπιστρέψαντες τὸ πρῶτον φύλλον λογιζονται συνδραμηταὶ καὶ ἀφείλουσι νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν τῶν ἐκτε εἰς νόμισμα εἴτε εἰς γραμματίσμον ἀπειθύνοντες τὴν ἐπιστολήν των ἀπηλλαγμένην παχυδρομικῶν τελῶν: Πρὸς τὴν «Διάπλασιν τῶν Παίδων», ὁδὸς Διάλου, 23.

— Μέχρις οὐ ὄρισωμεν πρᾶκτορας ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐγγράφονται συνδρομηταὶ μόνον ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς Διευθύνσεως.